

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 33 (7) 12DE JAARGANG
11 Febr. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

De Eere-Promotie van H. M. de Koningin

Maandagmiddag 9 Februari had in de oude, monumentale Pieterskerk de officiële herdenking van het 350-jarig bestaan der Leidsche Universiteit plaats. Het hoogtepunt van deze plechtigheid werd gevormd door het aanbieden aan H. M. de Koningin van het doctoraat honoris causa in de rechtswetenschappen door den rector magnificus Prof. Mr. A. J. Blok. Onze fotograaf, die dank zij een speciale vergunning bij de promotie kon tegenwoordig zijn, maakte de beide op deze pagina afgebeelde uitstekend geslaagde foto's. — Hierboven een opname, gemaakt terwijl het a capella koor van „Sursum Corda" zingt. Men ziet op deze foto (van links af) (1) E. C. Baron Sweerts de Landas Wyborgh, Commissaris der Koningin in de provincie Zuid-Holland; (2) Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijselaar, Burgemeester van Leiden, president-curator der Hoogeschool; (3) Z. K. H. Prins Hendrik; (4) H. M. de Koningin; (5) H. M. de Koningin-Moeder; (6) H. K. H. Prinses Juliana.

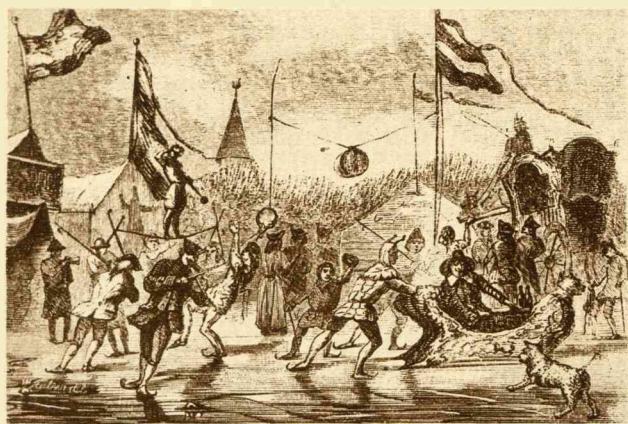

De rector magnificus Prof. Mr. A. J. Blok (1) tijdens het uitspreken van het promotie-formulier. (3) Prins Hendrik; (4) de Koningin; (5) de Koningin-Moeder; (6) Prinses Juliana.
(2) de heer Verra, een der pedellen van de Leidsche Hoogeschool. (Zie ook de foto's op pag. 11)

IJSVERMAAK IN VROEGER TIJD

IN ONS LAND

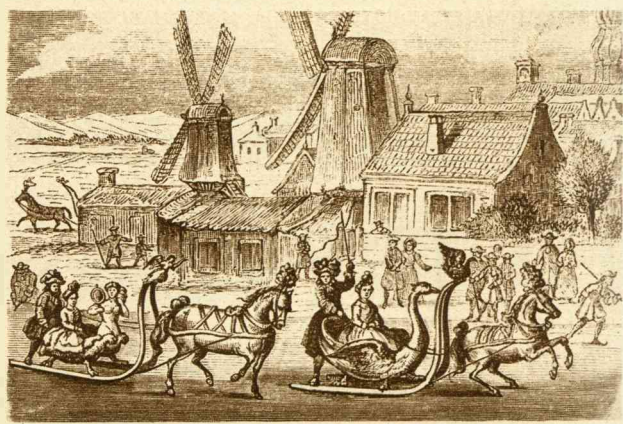
DOOR J. SCHUITMAKER Cz.

Kermis op het ijs.

'n menigte menschen, die zich ijsertjes onder de voeten bonden en dan zóó snel gingen loopen, dat geen struisvogel ze zou kunnen bijhouden. „Als 't waar is, is 't wonderlijk, maar 'k geloof er niemendal van,” zei de Keizer.

Als de koek dik genoeg was, en er dus „ballekies onder het ijs lagen”, was 't kermis op 't ijs. Er kwamen wafelkramen, mallemolens, goochelaars, kunstmakers, 'n kwakzalver in 'n ijslede voortgeduwd door z'n knecht, en bij de tenten werd op trompetten geblazen als voor 't Janklaassenspel. De koekhakkblokken en de oliekoekkramen verhuisden van de sluis naar de ijsbaan. Er kwamen niet alleen arresleden, maar ook koetsen en speelwagentjes op 't ijs. De schutterij kwam ook al opdagen om naar den papegaai of op de schijf te schieten. De bakker bakte bollen en liet z'n knecht op 'n koelhoorn blazen om volk te lokken. Overal zag men tafels en stalletjes met allerlei voorwerpen, rareiteiten, die men

Ijsvermaak in 1691.

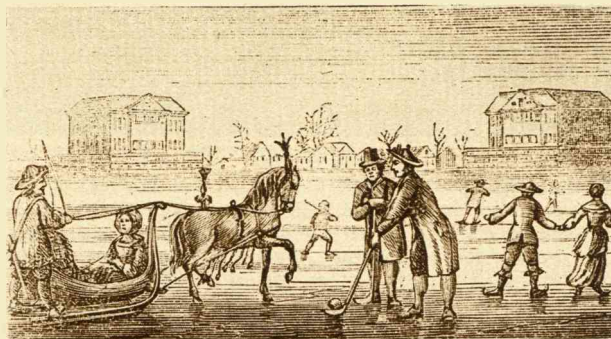
In den tijd, toen er nog „ouwerwetsche” winters waren, was het ijsvermaak 'n sport, die zeer geliefd was en algemeen beoefend werd in ons land.

Ze kenmerkte zich door ongedwongen vroolijkheid en gemeenzaamheid. De ware vrijheid, gelijkheid en broederschap heerschte op de ijsbaan overal. „Op 't ijs, Kent men 's Lands wijs”, was de spreuk, die algemeen gold, en 'n jonkman bood 'n meisje, dat hij mogelijk nooit had gezien, vriendelijk de hand, en ze reden tezamen. „Op het ijs is alles gemeen, Die geen meisje heeft, kiest er één,” werd overal in toepassing gebracht. Van besloten ijsclubs, waar men alleen toegang had als men als lid was voorgesteld en z'n entree had betaald, was nooit sprake. — Buitengewoon rijk is onze schilder- en teekenkunst, zoowel als onze letterkunde aan ijsstukjes. Geschilderd, geteekend, geschreven, op rijm of in proza, overal geven ze bewijzen van de groote liefde onzer voorouders voor de vermakelijkheden op 't ijs. In onze dichtbundels, in onze kluchtspelen ontbreekt het ijsvermaak evenmin als op de fijne genrestukjes onzer beeldende kunstenaars. Het spiegelgladde ijs met krassen en scheuren; besneeuwde wilgen langs de dichtgevroren slotjes; bijthakkers met kromme knieën en verkleumde vrouwtjes met 'n takkebos op den rug; vlugge rijders op Hollandsche krulschaatsen, op platte Friesche langhalzen of op korte Engelsche schaatsen; lange turfsleden met 'n zeil er over; arren met tijger-vellen, jonkers met jachtlaarzen, 'n kort jekkertje en 'n bonte muts; studentjes met 'n pet en losse das en met 'n haakje over den schouder; jongens op priksleden en vrouwen

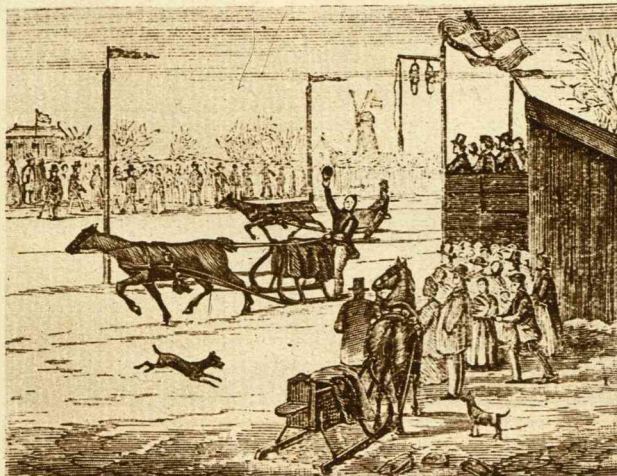

Een koek-en-zoopje. — Links een „smakbord”, waarin men kan dobbelen om koek.

kon koopen en meenemen naar huis tot 'n gedachtenis. Het ijsvermaak werd 'n soort van carnaval, 'n feest voor de geheele stad, 'n samenkomst op schaatsen, in sleden, in arren, in rijtuigen, van menschen van allerlei stand. Overal waar maar bevroren vaarten, rivieren of meren waren was het dezelfde pret: op 't iJ en den Amstel, de Maas en de Merwede, den Rijn en den IJssel, op de Schelde, zoowel als op de Friesche meren.

Op den Amstel bij de Blauwbrug (midden 17e eeuw).
Op den voorgrond kolvers.

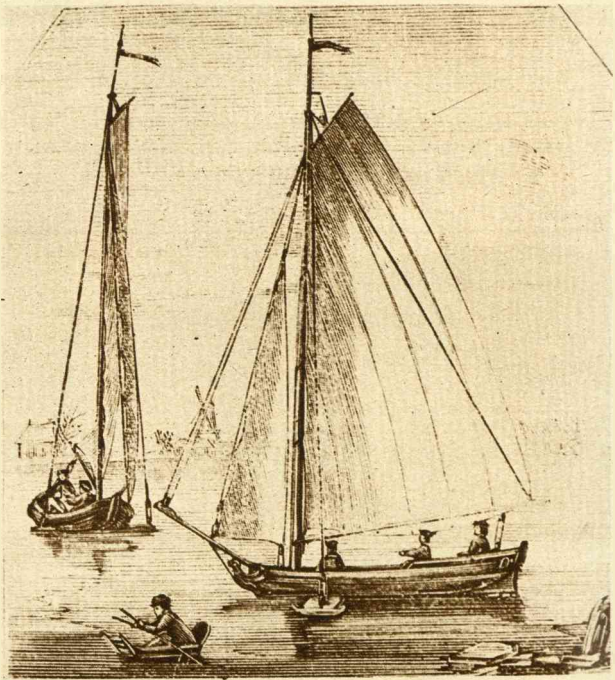
De kunst van schaatsenrijden wordt in twee soorten verdeeld: de *Hollandsche* en de *Friesche*. De Hollanders leggen zich over 't algemeen op mooi rijden toe. Bij de Friezen is snelheid de hoofdzak. De Hollander rijdt „beentje over”. De Fries houdt niet van die kunstmakerij, maar hij klaut met z'n armen en schopt achteruit; hij schijnt geen ander doel na te jagen dan „den wind dood te rijden”. Maar er zijn onder de Friezen ook wel schoonrijders en krullentrekken, zoo goed als er onder de Hollandsche schaatsenrijders wel springers en snelrijders zijn. Onder de Friesche hardrijders zijn er verschillende, die 'n overal bekende naam hadden. De beroemdste was *Kornelis IJnzes Reen*, 'n boer van *Kubaard*, die in het begin van de 19e eeuw leefde. Hij reed stappende en gleeed bij elken stap elf Rijnlandsche voeten voort. Hij legde 'n uur gaans af in minder dan vijf

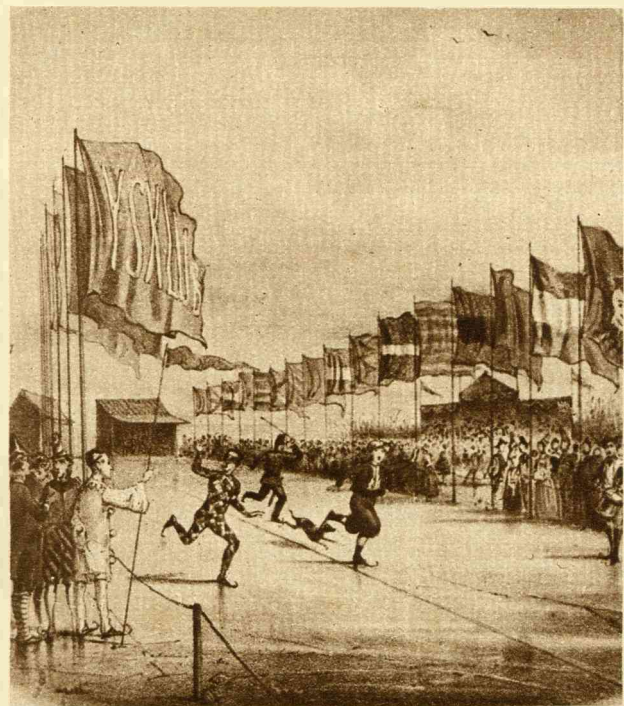
Hardrijderij met arren.

minuten. De gebroeders *Fleur* uit Leiden, tijdgenooten van dezen Fries, reden ook zeer hard, maar die hadden tien minuten noodig voor 'n uur gaans. In Friesland bestond de liefhebberij om op één dag elf steden per schaats te bezoeken. Twee Zaanse rijders: *Klaas en Willem Oostindie* bezochten in 1823 twaalf Hollandsche steden op één dag.

Niet minder levendig dan de kermis op het ijs is het fafereel, dat de *hardrijderijen* ons te zien geven. Zoodra het ijs sterk genoeg is, wordt 'n dubbele baan afgebakend. Van 't eene einde tot 't andere worden aan hooge stangen de vlaggen bevestigd. Vóór 't midden der baan bevindt zich de tribune met 'n orkest, dat het Wilhelmus, het Wien Neerlandsch bloed en andere populaire wijzen doet hooren, afgewisseld met vroolijke marschen. Aan de beide uiteinden staan de kommissarishuisjes, 'n trommelslager staat er bij en een politieagent op schaatsen doet z'n best de honden uit de baan te houden, die de deelnemers aan den wedstrijd een leelijke buiteling zouden kunnen doen maken. Aan de kanten staat een groote menigte menschen te genieten van 't schouwspel, zonder zich om de koude te bekommeren. Dat is in onzen tijd zoo en 't was voorheen niet anders. „Geen oud wijf bleef bij 't spinnewiel”. In 't kluchtspel „Het Moortje” geeft *Bredero* 'n alleraardigste beschrijving van zoo'n winterfeest. Hij noemt allerlei personen die op 't ijsfeest afkwamen, o.a. „Jan Doeterniettoe, die z'n heele familie in 'n groote slee had oengepakt: Sijn Bestemoer (grootje), zijn wijf, zijn kij'ren (kinderen) en zijn peetjes (tantes). — Onder de hardrijderijen, die in de Vaderlandsche Geschiedenis vermaard zijn geworden, noem ik die van 1 en 2 Februari

Ijsschuitjes en prikslee.

Een hardrijderij van gecostumeerden.

met schoudermantels in ijsleden; heele rissen van schaatsenrijdende mannen en vrouwen aan een stok; baanvegers met den bezem over den schouder; koek-en-zoopjes, die 'n zwaantje en 'n krans hebben uithangen — welk 'n heerlijke en dankbare modellen voor onze artisten!

Nergens ter wereld zag men zulk 'n verscheidenheid bij zoo'n algemeene deelneming aan 't ijsvermaak. Buitenlanders, die in den winter ons land bezochten, keken met verbazing naar al het wonderlijke, dat ze zagen op onze bevroren wateren en ze konden niet uitgepraat of uitgeschreven komen over de verandering, die plaats vond met de anders zoo stijve Hollanders, zoodra de IJsvorst z'n intree had gedaan in ons land.

De gezant van Marokko, die op 'n kouden winter in 't midden van de 17e eeuw in den Haag was, trachtte z'n Keizer 'n denkbeeld te geven van 't schaatsenrijden. Hij schreef, dat alle wateren overdekt waren met 'n witten koek, als kandijnsuiker, maar niet zoo zoet. En op dien koek kwamen

1805 te Leeuwarden. Daar namen honderd en dertig vrouwelijke hardrijders aan deel. — Sommige liefhebbers en liefhebsters van 't schaatsenrijden oefenden tot in hoogen ouderdom deze edele sport nog uit. In Dokkum werd 'n vrouw van 72 jaar om haar bijzondere vlugheid op de schaats algemeen bewonderd en in Zevenhuizen bij Gouda is 't gebeurd, dat 'n schipper van 99 jaar, z'n zoon, z'n kleinzoon en z'n achterkleinzoon tezamen gingen schaatsenrijden. — Van zeer ouden datum zijn de *maskerades* op 't ijs. Daar vermaakten reeds in de middeleeuwen de leden van de verschillende gilden zich mee.

Het koudste ijsvermaak is stellig het gaan zeilen met een ijsschuit over den gladden ijsvloer.

BLOESEM

Als heerlijk moet een leven te midden van de bloemen zijn," merkte tante Anna op. Ze deed nog wat suiker bij haar thee, en dronk heel langzaam uit het Chineesche kopje.

Mary stond met een ongeduldig gebaar op.

"Een bestaan te midden van bloemen in mijn geval, tante, beteekent heel veel in ijskoud water te moeten ploeteren, waardoor je de helft van den tijd winterhanden hebt," zei ze droogjes.

De oudere vrouw wijdde op dat oogenblik al haar aandacht aan een gebakje.

"Maar de bloemen zijn zoo mooi," mompelde ze met naar boven geslagen oogen. "en Madame is zulk een artistieke..."

"Madame is alleraardigst, wanneer ze in een goede bui is," zei Mary, terwijl ze haar eenigszins armoedig uitzijnde handschoenen dichtknoopte.

"Ik veronderstel toch," zei tante Anna, haar lippen met haar kanten zakdoekje afvegend, "dat je daar niet onder je eigen... onzen naam bent, Mary?"

"Ik schaam me allermint om te werken, tante Anna."

"Nee natuurlijk niet, beste kind, maar..." Bijna onhoorbaar mompelde haar familielid iets over "winkeljuffrouw", "kolonelsdochter" en "de menschen praten zoo gauw".

Mary lachte.

"Geloof me, tante," zei ze opgevoerd, "niemand zal eenig verband zoeken tusschen Mary Robson, de assistente in een bloemenwinkel en Lady Anna Robson van Belgravia."

Hoewel haar trotsche tante niets zei, hoopte ze vurig, dat het meisje gelijk had.

Madame Helene, de eigenares van een van de grootste bloemenzaken in West End was even precies in de keuze van haar winkeljuffrouwen als in die van haar bloemen. Ze plaatste hen steeds in de afdeelingen, waarvoor ze het meest geschikt waren. Achter de toonbank waar bloemen voor het knoopsgat werden verkocht, stonden meisjes met ondeugende, pikante gezichtjes; de koopers van rouwkransen werden

bediend door jonge vrouwen, die in haar uiterlijk heel veel op Madonna's geleken en die elegante en sympathieke manieren hadden. De mooiste werden echter uitgekozen voor de afdeeling Bruidsbouquetten. Deze meisjes hadden terecht een zekere vermaardheid, daar ze buitengewoon knap waren.

Mary, die eerst kort geleden in betrekking was gekomen, had men een plaats aangewezen in het middenvak. Madame

Gewoonlijk nam juffrouw Clifton zijn order aan, maar dien dag stapte hij regelrecht op Mary toe.

"Ik denk, dat ik vandaag maar rozen zal nemen," zei hij ernstig. "Die roomkleurige. Het adres is U bekend, nietwaar?"

"Het spijt me — juffrouw Clifton helpt u gewoonlijk — ik vrees, dat ik het even zal moeten opschrijven," zei ze blozend.

Van uit de verte merkte Madame het zacht-rose gezichtje

weer op en kwam tot de conclusie, dat juffrouw Robson beslist geschikt was voor de afdeeling: Bruidsbouquetten. "De" man dacht er vaag precies zoo over.

Langzaam borg hij zijn vulpenhouder weg, en overhandigde haar een stukje papier, waarop geschreven stond: "Juffrouw Elizabeth Callender."

Mary zuchtte, toen hij den winkel verliet. In gedachten zag zij het meisje, aan wie de rozen gezonden werden voor zich, en het leek haar, alsof ze wist, hoe groot de liefde en toewijding van den "idealen" man waren.

Hierna schenen zijn bezoeken veelvuldiger te worden. Mary was er van overtuigd, dat hij opzettelijk bleef wachten totdat zij vrij was om hem te bedienen: hij vroeg zelfs haar raad omtrent de keuze der bloemen. In die oogenblikken voelde Mary zich volmaakt gelukkig.

"Juffrouw Robson, U wordt Maandag verplaatst naar de afdeeling Bruidsbouquetten," zei Madame.

"Ja, Madame," klonk het zachtjes.

Indien Madame een glans van vreugde in de grijze oogen had verwacht, dan was ze volkomen teleurgesteld, want de uitdrukking van haar gezichtje was bijna bedroefd.

"Jij boft," zuchtte juffrouw Clifton.

"Ja... natuurlijk," gaf Mary aarzelend toe.

Juffrouw Clifton boog zich heel diep over het ijzerdraad, dat zij om de bloemen wond.

"Maar Aggie, wat scheelt jou?"

"Ik heb er meer dan genoeg van altijd voorbijgegaan te worden," zei ze, terwijl er tranen in haar oogen sprongen. "Jij bent hier pas drie maanden en ik al vijf jaar. Ik heb er mijn

Zie vervolg op pag. 8.

"En als de Ster bleef stille staan",

Felix Timmermans' Driekoningenstuk, dat het Rotterdamsch Hofstad-Tooneel voor het voetlicht brengt. V.l.n.r.: Cor. v. d. Lugt Meisert, als Suskewiet; Hans van Ees, als Pitje Vogel; Anton Roemer, als Schrobberbeeck; Juliette Roos, als Polien, en Ed. Palmers, als St. Josef.

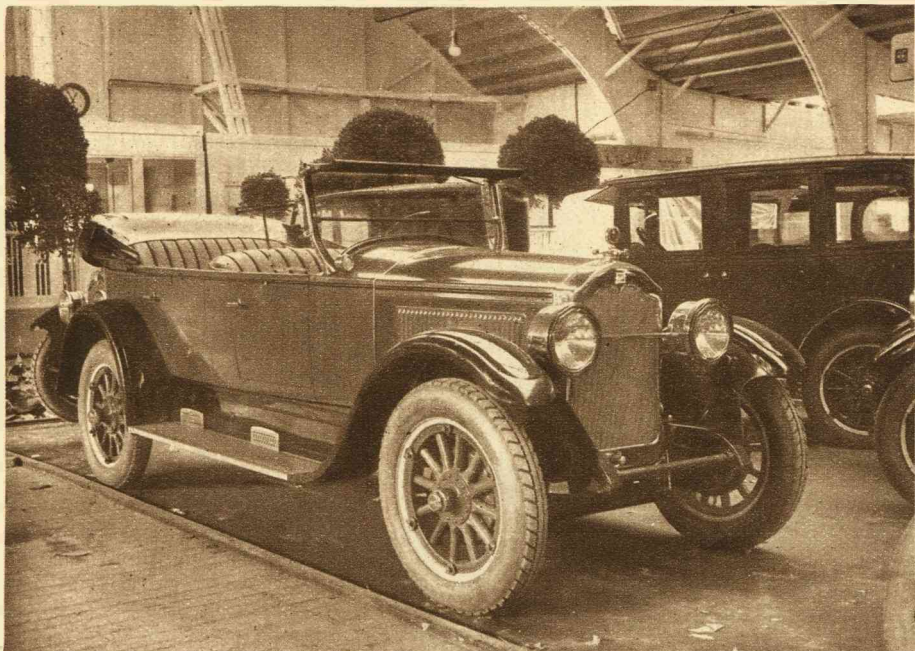
keek echter voortdurend met goedkeurende blikken naar de verlegen grijze oogen en het puntige kinnetje, en promotie zou zonder twijfel niet lang uitblijven.

Het jonge meisje verlangde echter op het oogenblik volstrekt nog niet naar die onderscheiding, want in den laatsten tijd bezocht "de" man geregeld het middenvak om bloemen te bestellen.

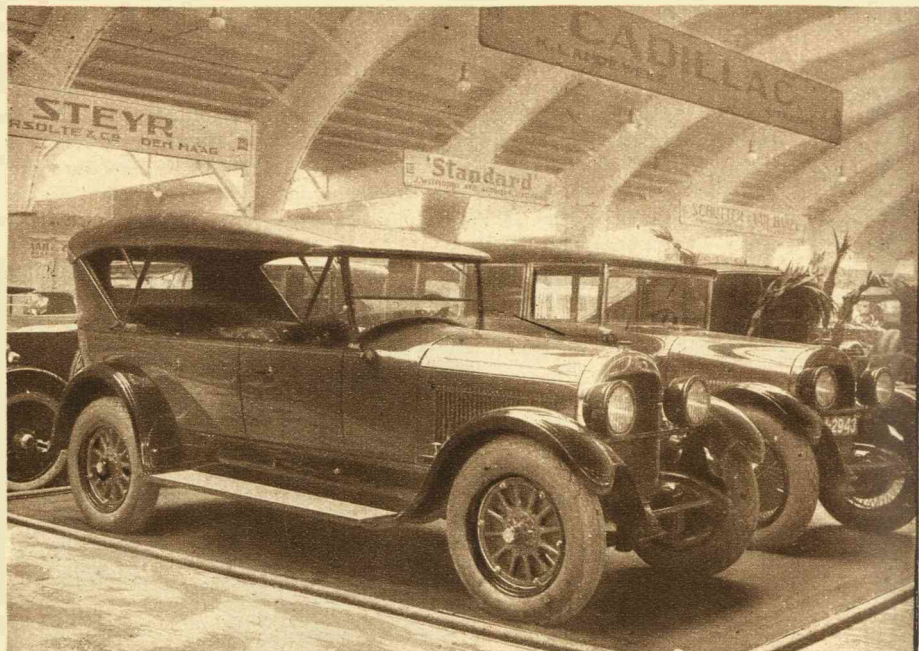

DE SCHELDE TE ANTWERPEN BIJ NACHT.

De R.A.I.-Tentoonstelling te Amsterdam

Een vijf-persoons Country Club Car (Buick), die in de stand van de firma G. F. Bakels is geëxposeerd. Deze wagen heeft op den weg een groote stabiliteit.

In stand 32 treft men een keurige collectie Cadillac's aan, die algemeen de belangstelling trekken. — Importeur K. Landweer, Utrecht.

Vrijdagmiddag 1.1. had in het gebouw der Ned. Ver. „De Rijwielen- en Automobielen Industrie” te Amsterdam de opening plaats van de door deze vereniging georganiseerde tentoonstelling van automobielen, motorrijwielen, rijwielen en aanverwante artikelen. Gewapend met bloc-note en camera, zijn we op deze interessante expositie, die reeds de zestiende is, welke de „R. A. I.” houdt, eens een kijkje gaan nemen, ten einde er in ons blad een en ander van te kunnen vertellen en toonen.

Reeds dadelijk bij het binnentreden valt het op, hoezeer de tentoonstellingszaal is uitgebreid. Er is dan ook een oppervlakte van 4000 M². bijgekomen, zoodat de toch reeds groote hal, die zich door zijn fraai bovenlicht zoo uitmuntend voor exposities leent, thans een oppervlakte heeft van 10.000 M².

Het aantal exposanten op de huidige tentoonstelling bedraagt 166, die tezamen niet minder dan 111 verschillende merken automobielen — van het goedkoopste karretje af tot den duursten luxe-wagen toe —, ruim 50 rijwielen-merken en 25 motorrijwielen-merken uitstellen, terwijl er bovendien nog een twintigtal verschillende bandenfabrikanten zijn te bezichtigen, benevens de talrijke andere toebehoorende en aanverwante artikelen, van welke laatste wij direct maar de Philips' Duplo lampen noemen, de pas nieuw-uitgevonden lampen, die niet verblinden en waarmede onlangs te Amsterdam een uitstekend-geslaagde demonstratie gehouden is.

Nadat wij ons in het bijna onafzienbare tentoonstellingsgebouw een weinig georiënteerd hadden, waarbij onze aandacht onder andere viel op een Benz Patent Motorwagen uit het jaar 1898, een hooge, primitieve wagen met een houten overkapping, en op een Rolls Royce-chassis, de eerste die op een tentoonstelling te bezichtigen is, hebben wij de verschillende stands afzonderlijk eens in oogenschouw genomen en hier en daar, waar wij iets nieuws of interessants ontdekten, ons licht opgestoken.

Het eerst deden we dat in den stand van de Firma G. F. Bakels (Amsterdam), den importeur van de bekende Buick-automobielen. Wij zagen daar o.a. een Standard Six en een Master Six, welke eerste in de plaats is gekomen van de vier-cylinders, (de Buick-fabriek maakt thans alleen maar zes-cylinders) en een nieuw model Town Car, waarbij de chauffeur zijn plaats buitenop vindt. Wij hoorden, dat alle 1925-modellen dof gelakt zijn met „Duco”, het preparaat dat het vorige jaar zijn uitnemende hoedanigheden schitterend heeft bewezen, terwijl alle wagens ballon-banden

hebben en den van ouds bekenden motor met kleppen in den kop, waardoor de motor vlugger op toeren komt. Als een attractieve bijzonderheid vermelden wij nog, dat iedere bezoeker aan den stand van de Buick (het is nummer 30!), gratis een bewijs van toegang krijgt tot bijwoning van de projectie van de Buick-Film, welke van 6—15 Februari dagelijks in het Beursgebouw op het Damrak plaats vindt. Ook verrast men u nog met een aardig boekje, waarin illu-

De Benz Patent Motorwagen uit het jaar 1898, een curiositeit van de tentoonstelling.

stratief de verkeerstekens zijn verklaard, die gebruikt worden door de Amsterdamsche Politie.

In stand 21 van de N. V. Automobiles Citroën vonden wij tentoongesteld 10 en 5 P. K. auto's. Van beide zijn er verschillende modellen aanwezig. Wat de eerste aangaat, vestigen wij speciaal de aandacht op de vier persoons binnenbesturing en de 10 P. K. vier-persoons Conduite Intérieure „tout acier”. Aan dezen wagen is niets geen hout meer verwerkt, de geheele carrosserie is van staal, en, daar alles aan elkaar is gelascht, is rammelen, ook wanneer de wagen oud wordt, uitgesloten. Voorts zagen wij er nog een Camionnette Normande, die zoowel voor personen- als voor goede-

renvervoer is ingericht, en die dus speciaal aan hen, die buiten wonen, goede diensten kan bewijzen.

De N. V. „Ford Motor Company of Holland” heeft in stand 62 o.a. een mooie kobaltblauwe Touring voor vijf personen (open), een gesloten Sedan twee deuren, eveneens in blauw en een twee-persoons Coupé, zwart, geëxposeerd. Als luxe wagens zijn er een Lincoln Coupé en een zeven-persoons Limousine, beide eveneens kobaltblauw, te bewonderen, terwijl een Lincoln Chassis voortdurend de belangstelling van de langs dezen ruimen stand wandelende vakmensen trekt.

Op den Cadillac-stand (nummer 32), importeur K. Landweer te Utrecht, treft men een keurcollectie luxe-wagens aan, alle van het reeds zeer bekende type V 63. Een 6/7-persoons Touring in speciale uitvoering, met een misschien ietwat gewaagde kleur (Cleopatra-groen) met daarbij passende leeren bekleding, trok het eerst onze aandacht. Daarop zagen wij een Cadillac Touring met een praktische Allweather kap, systeem Landweer, terwijl er in het midden op den achtergrond een zes-persoons Landaulette, welke zeer mooi van lijn en afwerking is, prijkt. Ten slotte vindt men er nog de nieuwe Cadillac Imperial Suburban „Custom-Built”, het laatste snuffje der Cadillac-fabrieken. Is in sommige zelfs kostbare automobielen de ruimte in het achtercompartiment vaak nauw bemeten, in deze nieuwe Cadillac creatie is dit niet het geval, hetgeen o.i. wel een afzonderlijke vermelding waard is.

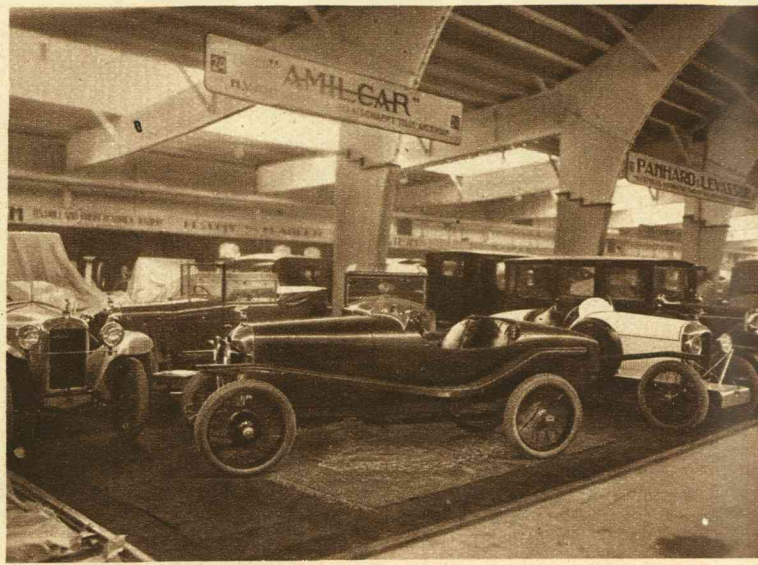
De Mercedes-Daimler-Automobilmaatschappij, te 's-Gravenhage, brengt in stand 28 al een zeer bijzondere collectie, welke bestaat uit een 24/100/140 P. K. 6 cylinder Mercedes Compressor Chassis, een 15/70/100 P. K. Mercedes Compressor Torpedo, Carrosserie fabrikaat Mercedes, een 15/70/100 P. K. Mercedes Compressor Landaulette-Limousine, een 24/100/140 P. K. Mercedes Compressor Allweather, en een 24/100/140 P. K. Mercedes Compressor Conduite Intérieure. Vóór in elken Mercedes-motor is een compressor gebouwd, welke een rendementsverhoging van 50 tot 60 % geeft. Om den leek een begrijpelijke verklaring van den compressor-wagen te geven, kunnen wij dezen het best voorstellen als een chassis met twee motoren, en wel een zwakken en een sterkeren. In normale gevallen zal de zwakke motor meer dan voldoende blijken, komt er echter een belangrijke stijging te overwinnen, of wil men snel een anderen wagen inhalen, dan schakelt men eenvoudig, door het gaspedaal meer naar beneden te drukken, den tweeden motor (compressor) in. Door deze eenvoudige handeling gaat de zwakke motor in een veel sterkeren over. De voordeelen van den compressor-

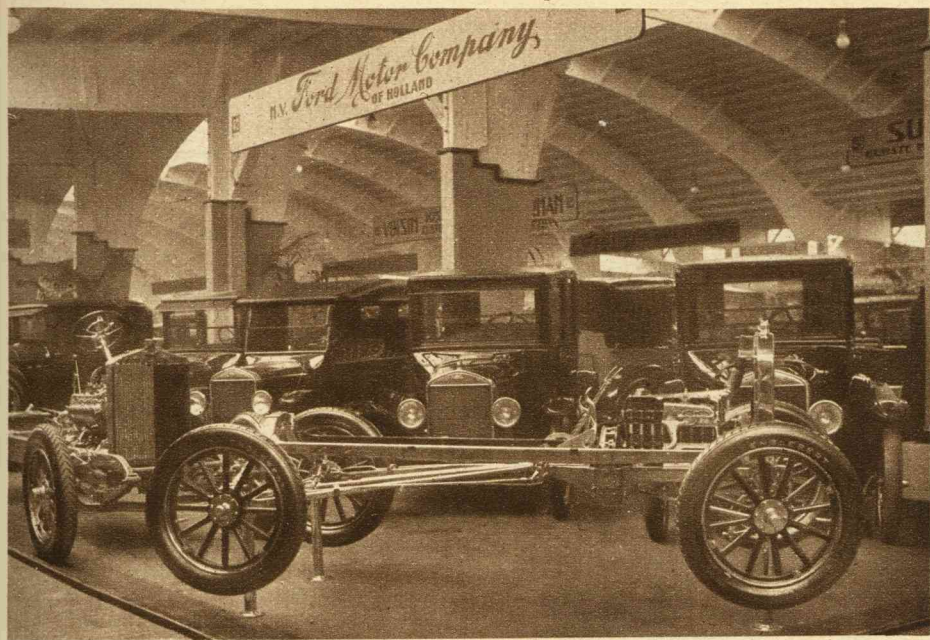
Links:

De Stand (21) van de N. V. Automobiles Citroën, Amsterdam. Ook hier valt een verzameling mooie auto's te bewonderen.

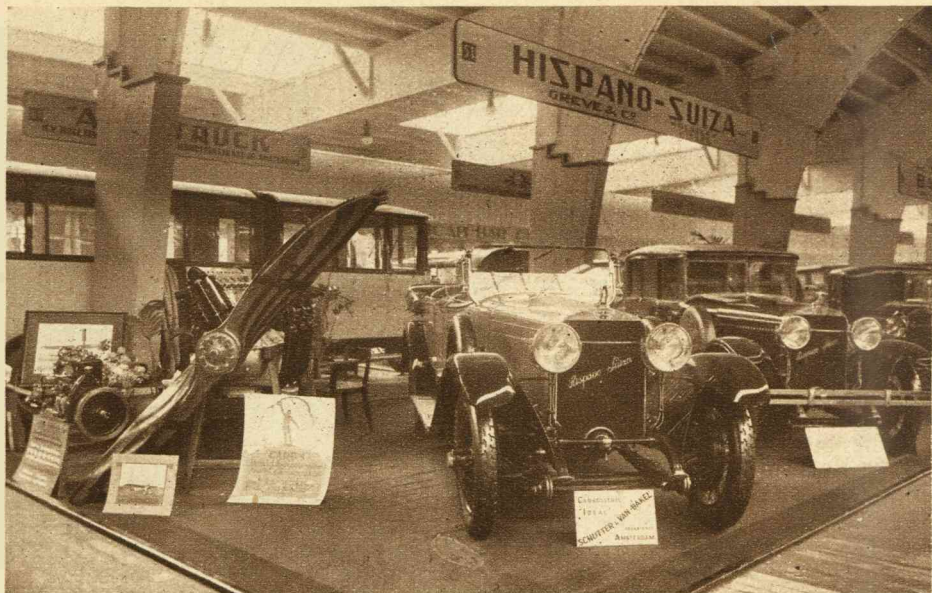
Rechts:

Stand 24 van „Amilcar”, N. V. Automobilmaatschappij „Telos”, A'dam. Hier viel onze aandacht speciaal op een Amilcar Grand Sport de luxe, een twee-persoons 7 P. K., die een snelheid van 125 K. M. per uur kan ontwikkelen.

De interessante stand (nummer 62) van de „N.V. Ford Motor Company of Holland”. Behalve de reeds in onze beschrijving genoemde automobielen ziet men ook nog de Lincoln Cabriolet in grijsblauwe uitvoering.

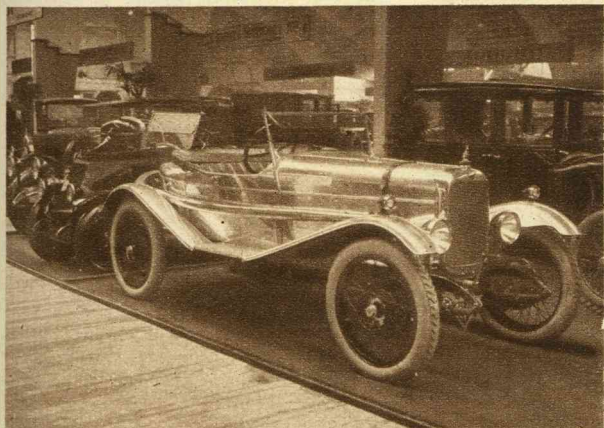
De Stand (51) van de firma Greve & Co., Den Haag, importeur van de wereldberoemde „Hispano Suiza”- en „Ballot” Automobielen. Op deze stand treffen wij tevens aan den bekenden Hispano Suizavliegtmotor en den Baudouin bootmotor (450 P.K.), waarvan Carps Handelsbureau voor Ned. en Koloniën de alleenverteenwoordiging heeft. Voorts is in deze stand nog bijeengebracht een keur van open en gesloten automobielen, welke zoowel wat chassis als carrosseries betreft, onder de beste gerekend mogen worden.

motor zijn dus duidelijk: daar men den meesten tijd met den normalen motor, dus *zonder* compressor rijdt, is het benzineverbruik in overeenstemming met het kleine aantal P. K. vanzelfsprekend ook geringer, terwijl alleen wanneer men den compressor inschakelt, een even hoog benzinever-

een met groote voorliefde gekocht vervoermiddel geworden bij elke categorie van personen. Door de gemakkelijke bestuurbaarheid is het zelf chauffeeën een waar genoegen geworden, hetgeen nog verhoogd wordt door het feit, dat de Amilcar niet behept is met de kwalen, die de klein-auto vaak bezit. Dat dit inderdaad zoo is, daarvan kan iedere belangstellende zich buiten het tentoonstellingsgebouw overtuigen, waar geregeld een serie demonstratiewagens gereed staat voor hen die de theorie aan de praktijk willen toetsen.

- De Handelsmaatschappij R. S. Stokvis en Zonen, Rotter-

brenging en verstelbaar stuur, en een B. S. A. L 25 de Luxe O. H. V. 3.49 H. P., die in het seizoen 1924 maar eventjes 36 prijzen wist te behalen! Dan zagén wij er nog een 6 paards B. S. A. met zijspancombinatie model E 25 licht, 7.70 H. P., 2 cylinder, en een 3½ paards type sport S 25,

Stand 14 van de „Alvis”. Import voor Nederland, Duitsland en België: Automobielen Import en Handelsonderneming, Arnhem. — Een 12/50 P.K. Alvis Super Sport, gegarandeerd 120 K.M. per uur loopend.

bruik als bij de automobiel welke constant een hooger aantal P. K. heeft, optreedt.

Van alle kleinautomobielen is de *Amilcar* wel een der meest populaire hier te lande. Het behoeft dus niet te verwonderen, dat de stand van de *N. V. Automobielenmaatschappij*

De openingsplechtigheid. 1 de heer Leonard Lang, 2 Jhr. Mr. A. Roell, Commissaris der Koningin.

„Telos”, Amsterdam, waar een uitgebreide keuze van deze mooie, kleine wagens is geëxposeerd, zich in een groote belangstelling mag verheugen. Door zijn ruime verscheidenheid in modellen en sterk varierende prijzen is de Amilcar

Stand 83 van de firma J. Witmond, A'dam, waar een keurcollectie motorrijwielen en gewone rijwielen te bezichtigen valt.

dam is natuurlijk, zooals wij dit van haar gewend zijn, wederom uitstekend voor den dag gekomen. In stand nummer 143 exposeert zij in de eerste plaats de bekende „Weaver”-werktuigen en -gereedschappen voor garages en autoherstelplaatsen, voorts de „United States”-banden, de „Bleriot-Phi” electrisch licht- en aanzet-installaties, de Bleriot-autolampen en -voetwarmers enz. In stand 66 brengt zij de bekende Indian Motorrijwielen in hunne drie 1925-hoofdmodellen, n.l. den Indian Prince 1 cyl. 3½ P.K., den 1925 Scout en den 1925 Indian Chief. Verder vindt men er den sierlijken en degelijken Indian Princess Zijspanwagen, en den Millford zijspanwagen, benevens in stand 143 nog een keurcollectie rijwielen, waarbij een ieder stellig wel iets van zijn of haar gading vindt.

Wie echter op zoek is naar een goed en degelijk rijwiel dat ook uiterlijk den meest verwende bevredigen kan, vergeet niet een bezoek te brengen aan stand nummer 83 van de firma *J. Witmond te Amsterdam*, die daar een schitterende collectie rijwielen en motorrijwielen exposeert.

Hetzelfde kunnen wij zeggen van de „Simplex”, (Overtoom, Amsterdam), die in stand 84 behalve een keurige collectie Simplex-toerrijwielen voor heeren en dames, o.a. een 9 P. K. geheel electrisch uitgeruste machine met

ballon-banden tentoonstelt (om welker wielen de grootste maat ballon-banden zitten, die om een motorrijwiel is gemonteerd). Voorts trok in dezen stand nog onze aandacht een 2½ P.K. sportmodel, 1 cylinder, met kopkleppen en onderling verwisselbare wielen; een sport-zijspancombinatie 6 P. K., en de motor met zijspanwagen die in dienst is van de K. N. M. V. en de K. N. A. C., voor den technischen hulpdienst langs den weg, welke door deze verenigingen is ingesteld.

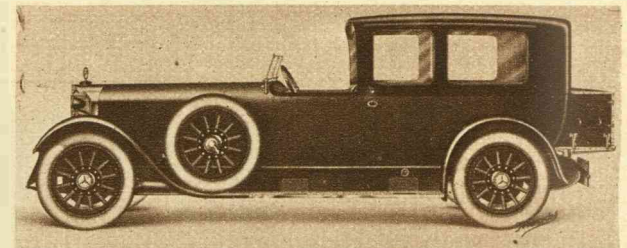
In stand 68 van de B. S. A. Cycles Ltd. Holland Department, Directeur A. Bronkhorst, Den Haag, viel ons oog het eerst op een motorrijwiel B. S. A. model L 25, 3.49 H. P., die voorzien is van schokbrekers, greasegun smering, complete kettingover-

Stand No. 143 van R. S. Stokvis Handelsmaatschappij, waarin geëxposeerd worden de nieuwe amerikaansche gereedschappen voor moderne garages van de bekende Weaver-fabriek.

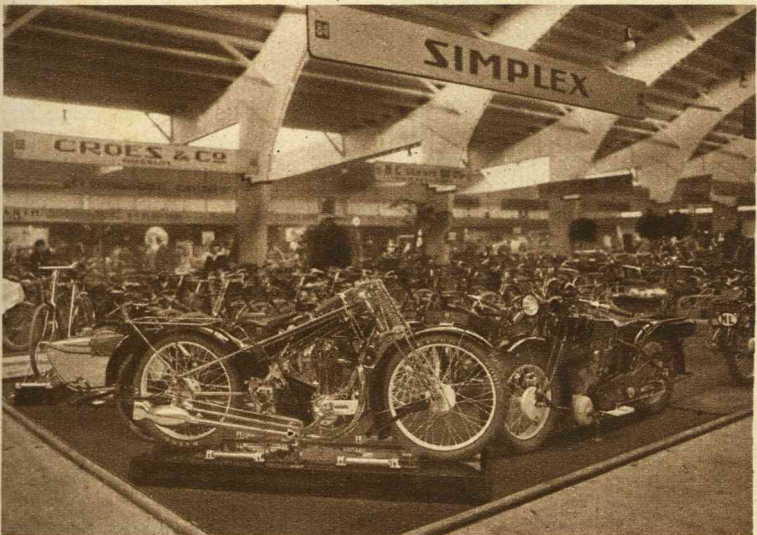
1 cylinder, met aluminium zijspan, die een snelheid van 90 K. M. kan halen. In dezen stand treft men bovendien nog een mooie sortering B. S. A. rijwielen en een uitgebreide collectie Amac-carburateurs.

Natuurlijk zouden wij nog geruimen tijd aldus kunnen doorgaan, en u kunnen vertellen van interessante nieuwigheden, die op deze tentoonstelling zijn geëxposeerd. Daar onze ruimte echter beperkt is, en wij toch niet alles zouden

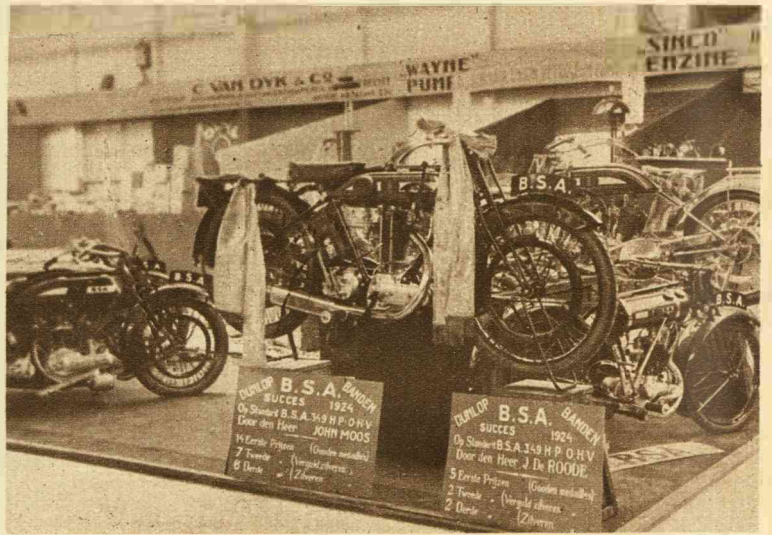

Een 6 cylinder 24/100/140 P.K. Mercedes Compressor Conduite-Interieure. Stand 28 van de Mercedes-Daimler Automobielenmaatschappij, 's-Gravenhage.

kunnen opnoemen — daarvoor is er ook te veel! — meenen wij hiermede te moeten volstaan, overtuigd u in ieder geval op het allerbelangrijkste gewezen te hebben. Wilt u echter een volledige voorstelling krijgen van de hoogte welke de industrie van het moderne voertuig heeft bereikt, dan raden wij u aan, zelf te gaan zien. De expositie is tot den vijftienden dezer geopend, en een gang naar de R.A.I. zal u heusch niet berouwen.

Stand No. 84, waarin een keur van Simplex motorrijwielen en gewone rijwielen is bijeengebracht.

Stand nummer 68 van de B. S. A. Cycles Ltd., Holland Department. Directeur A. Bronkhorst, Den Haag.

heele leven naar verlangd verpleegster te kunnen worden — maar ik veronderstel, dat je heel veel protectie moet hebben om in een goed ziekenhuis terecht te komen. Ik zal hier dus wel altijd moeten blijven."

Ziekenhuis . . . tante Anna. Mary wist zeker, dat zij zou kunnen helpen.

"Ik heb een kennis, die het misschien wel voor je gedaan zou kunnen krijgen," troostte ze. "Ik zal haar vanmiddag gaan bezoeken, want dan heb ik vrij. Wees maar niet bedroefd, kindje."

Aggie wierp haar een dankbaren glimlach toe . . .

"Lady Robson heeft bezoek, juffrouw, misschien wilt u wel zo lang in de zijkamer wachten?"

"Uitstekend, Jenkins."

Mary lachte inwendig. Het bleek maar al te duidelijk, dat haar tante zich een weinig geneerde, dat zij op bezoek kwam.

De deuren van de zijkamer stonden open en de groote tuin zag er heel verleidelijk uit. Plotseling ontdekte zij in het priëel den „idealen" man en een groot, slank, blond meisje.

"De" man gooide zijn half opgerookte sigaret weg en stond haastig op.

"O . . . het is . . . Bloesem."

Het meisje naast hem glimlachte tegen Mary,

Geen schuw-geworden paard, maar een eigenaardige weddenschap. De bekende romeinsche paardenliefhebber Nazario Celsi ging onlangs de weddenschap aan om zijn paard op twee pooten door een straat van Rome te laten loopen. Onze foto werd genomen tijdens dit moeilijke kunststukje, dat de heer Celsi tot het eind toe goed volbracht.

ziekenhuizen interesseert en ik kwam haar vragen of zij een vriendin van mij aan een betrekking daar zou kunnen helpen. U kent haar waarschijnlijk wel: het is juffrouw Clifton," voegde zij er tegen Peter aan toe.

"Daarvoor hoeft U Lady Robson niet lastig te vallen," zei juffrouw Callender, „want u staat tegenover dokter Peter Rayner."

"Ik ben geheel tot uw dienst," zei Peter buigend. „Bespreken jullie dit samen maar eens, en dan zal ik intusschen aan tante Elizabeth vragen zich gereed te maken," zei juffrouw Callender, terwijl ze plotseling opstond. „Peter, ik zie jou straks wel thuis." Ze glimlachte bekoorlijk en verdween.

Als in een droom liet Mary zich welgevallen, dat dokter Peter met haar den tuin uitliep en een taxiaanriep. In een ongelofelijk korten tijd bevonden ze zich in een restaurant, waar zij en Peter zaten te redeneeren, alsof ze elkaar al jaren kenden.

In die momenten trachtte zij met geweld de gedachte van zich af te zetten, dat hij met het mooie, slanke, blonde meisje zou gaan trouwen. Ze kon dit idee haast niet verdragen.

"Ik zal u naar huis brengen en daarna even het hospitaal opbellen," zei Peter.

"U kunt zich niet voorstellen, hoe blij juffrouw Clifton zal zijn."

Het vliegwezen in Duitsland.

Zaterdag 31 Januari hadden in de omgeving van München-Schleissheim wederom wedstrijden plaats met motorlooze, z.g. glijvliegtuigen. Op onze foto ziet men den „Roode Duivel" bestuurd door Hirth, in den vlucht.

DE „CROSS-WORD"-PUZZLE

Na eerst in Amerika, haar vaderland, stormenderhand de harten veroverd te hebben, is de „cross-word"-puzzle ook epidemisch opgetreden in Engeland, Frankrijk en België. In enkele weken heeft zij zich geweldig populair gemaakt en getracht het Mah-Yongg, het mooie spel der duizend wonderen, te verdringen. Hetgeen niet te verwonderen valt, want de cross-word-puzzle is een aangenaam tijdverdrijf, dat logisch leert denken en den taalschat van haar beoefenaars enorm vergroot.

Ook in ons land heeft deze puzzle haar intrede gedaan en naar het zich laat aanzien, zal ze ook hier spoedig vele beoefenaars tellen.

Wij willen gaarne een handje aan haar verspreiding ten onzent helpen. Maar niet op de gewone manier, d.w.z. wij zullen zelf geen cross-word's geven, doch vragen onzen lezers ze te maken. Want: het zelf-maken is minstens even interessant, het is weer eens iets anders en men scherpt zijn hersens er wellicht nog meer mede, te meer, daar in iedere „cross-word" een woord moet voorkomen, over een door ons opgegeven onderwerp of feit.

Voor de beste „cross-word" die wij ontvangen, en die wij zullen plaatsen, zullen wij den inzender een postwissel van f 10.— sturen.

Hieronder laten wij een lijstje volgen voor de eerste drie cross-words, die wij onze lezeressen en lezers uitnodigen te maken:

In de eerste moet een woord voorkomen betreffende het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool.

De tweede moet betrekking hebben op ons Vorstenhuis.

De derde op „Panorama".

Wij verwachten de puzzle's gaarne vóór 25 Februari aan ons adres: Red. „Panorama", Doezastraat, Leiden.

Het is echter vanzelfsprekend dat men niet alle drie de puzzle's behoeft in te zenden. Men kan uit de opgegeven onderwerpen zelf een keuze doen.

Nu dus maar aan het werk, en . . . met succes!

De trouw in persoon.

Een engelsche bulldog, die reeds verscheidene eerste prijzen behaalde.

alsof ze haar reeds jaren gekend had.

"Peter," zei ze, „het lijkt me beter, als je een verklaring geeft."

"U zult me waarschijnlijk heel brutaal vinden, maar ik heb u bij mezelf altijd „Bloesem" genoemd en vertelde ook juffrouw Callender alles omtrent u. Juffrouw Callender . . . Bloesem," stelde hij bijna plechtig voor.

"U moet het hem maar niet kwalijk nemen, want hij is precies een groot kind," zei juffrouw Callender lachend, en het was alsof hierdoor plotseling elk gevoel van gedwongenheid verdween.

Mary's hersenen werkten vliegensvlug: ze wilde geen gebruik maken van de relatie, welke tusschen haar en haar tante bestond, sinds de oude vrouw zich daarover scheen te schamen.

Peter en juffrouw Callender behandelden haar volkomen als een gelijke . . . doch dit hadden ze waarschijnlijk tegenover iedereen van een anderen stand gedaan en 't was bepaald slechts louter vriendelijkheid.

Ze moest zien, dat ze op de een of andere manier wegwam voordat haar tante op het toneel verscheen . . .

"Het is mij bekend, dat Lady Robson zich heel veel voor

En record van den schaakmeester Aljechin.

De bekende russische schaakmeester Aljechin (X) heeft 1 Februari te Parijs een wereldrecord behaald door met 28 schakers „blind" te spelen. Hij won 22 partijen, 3 waren remise en slechts 3 partijen werden verloren. Zonder oponthoud werd door hem gedurende 12 uur en 40 minuten gespeeld. De tegenstanders kwamen hoofdzakelijk uit schaakclubs in en om Parijs, doch onder hen bevond zich ook Potemkin, die het vorig jaar in het Olympisch toernooi uitkwam en F. Baratry. Sommige spelers lieten zich aflossen, omdat Aljechin geen onderbreking wenschte. In April 1924 speelde de meester 26 partijen „blind".

„Morgen kom ik in de zaak en zal u vertellen, hoe het geloopt is."

Een eigenaardige emotie maakte zich van Mary meester, toen zijn hand de hare drukte.

"Juffrouw Robson, ik wilde heel graag, dat U naar het huis van de familie Callender ging om de versiering in orde te maken voor de bruiloft van aanstaanden Donderdag."

"Maar, Madame . . ."

"Ja, ik weet, dat U weinig ervaring heeft, doch ik heb er een bepaalde reden voor." Deze was nader uiteengezet in een brief, welke de eigenares van de bloemenzaak dien morgen ontvangen had.

Het was nutteloos te argumenteeren. Toen Mary twee dagen later met drie andere assistenten de stoep van het groote, deftige huis opliep, knikten haar knieën geweldig. Knechts in livrei brachten ladders aan, terwijl de meisjes aandachtig het effect der bloemen bestudeerden.

Het was alsof een inwendige stem Mary onafgebroken toefluisterde: „getrouwd, getrouwd, getrouwd," en het kostte haar de grootste moeite haar tranen in te houden. De meisjes waren den heelen morgen met groenmaken en versieren bezig. Een oude dame

kwam zoo nu en dan eens kijken, hoe ze vorderden, en om één uur werd hun een keurige lunch voorgezet.

„Om twee uur trouwen ze. Laten we wachten om de bruid te kunnen zien,” riep een van de meisjes opgewonden uit. „Wat is dat?”

„Een briefje voor juffrouw Robson.” Mary scheurde de enveloppe open en las:

„Wilt U zoo goed zijn te wachten, totdat ik uit de kerk terugkom? Ik zou U graag spreken. — Beth Callender.”

„Geen antwoord,” zei ze werktuiglijk en daar de rijtuigen juist voorkwamen en ieders belangstelling zich daarop concentreerde, hoefde ze gelukkig aan haar collega's geen verklaring te geven.

„Laten we met een bus naar de kerk gaan,” stelden de anderen voor, en terwijl ze zich haastig aankleedden, vertrokken ze.

Mary bevond zich thans geheel alleen in het groote vertrek.

Ze dacht, dat niemand haar zou komen storen, daar de gasten in een ander gedeelte van het huis werden ontvangen.

Maar het volgende oogenblik trad een keurig-gekleede kamenier binnen.

„Wilt u zoo goed zijn mij te volgen, juffrouw; ik heb uw kleeven gereed gelegd in de blauwe kamer.”

Te verbaasd om iets anders te doen, liep ze achter het meisje aan. De mooiste kledingstukken lagen op het bed uitgespreid, en een groot gevoel van dankbaarheid ten opzichte van juffrouw Callender kwam bij Mary boven. . . . Tegelijkertijd kon zij echter iets van jaloezie niet onderdrukken. Door iets onverklaarbaars gedreven begon ze al dit moois aan te trekken.

Even later drongen juichkreten tot haar door. Met kloppend hart dwong Mary zich voor het venster te gaan staan en naar buiten te kijken. . . .

Beneden stapte de stralende bruid uit het rijtuig, gevolgd door . . . iemand, dien Mary totaal niet kende. De „ideale” man was er echter toch bij, en hij scheen de leiding van alles te hebben. Later kon zij zich niet meer herinneren, hoe dit gebeurde, doch even later bevond zij zich onder de gasten, en sprak met tante Anna, die na een vluggen blik op haar kleding te hebben geworpen, haar minzaam behandelde. Kort daarop kwam Elizabeth naar haar toe.

„Ik kon je niet vroeger een verklaring geven,” zei ze haastig. „Ik heb van het begin afaan geweten, wie je was. Ik zag je portret bij Lady Robson. Luster eens: Peter houdt van je —”

„Maar ik dacht..” stamelde ze.

„Dat weet ik wel. Je veronderstelde, dat de bloemen, die hij naar juffrouw Callender zond, voor mij bestemd waren. Dat was niet zoo, daar ze voor tante Elizabeth waren, op wie Peter heel erg gesteld is. Peter en ik zijn neef en nicht. . . . Hier is hij echter zelf.”

„Ik kan u nooit genoeg dankbaar zijn. . . .”

Elizabeth kuste haar haastig en spoedde zich weg.

„Bloesem.”

Handig leidde Peter haar door de menigte heen en bracht haar op 'n afgelegen plekje. Toen opende hij zijn armen en het kwam Mary de natuurlijkste zaak van de wereld voor deze om zich heen te laten sluiten. Hij kuste haar hartstochtelijk.

„Ik wilde, dat het al onze trouwdag was: laat me niet te lang wachten, liefste,” fluisterde hij. En Mary beloofde dit.

De Villa d'Este te Tivoli bij Rome.

De bekende Villa d'Este te Tivoli bij Rome zal tot Ethnologisch Museum worden ingericht. In verscheidene zalen ervan zullen des zomers voordrachten over muziek worden gehouden, zulks ter herinnering aan Franz Liszt, die geruimen tijd in deze villa gewoond heeft. Ook de waterwerken in het park zullen wederom in goeden staat gebracht worden.

De Villa d'Este te Tivoli bij Rome.

Totaal aanzicht der Villa met op den voorgrond de waterwerken.

De Worm in de Paarl

Een snoer paarlen, gedragen om den hals van een mooie vrouw, is schoon om te zien. Maar daar steekt de wetenschap haar ruwe hand uit naar de paarlen en brengt de nuchtere realiteit naar voren.

De paarl die de versteende vreugdetraan van een godin zou zijn, is in werkelijkheid niets anders dan de verschrikkelijke kwelgeest van een arm, door 't graveel aangetast schelpdier. Zooals de mensch door gal of niersteen wordt gekweld, zoo het dier door de paarl.

Ze wordt gevormd uit de kalksubstantie, die in alle lichaamsvaten voorkomt en in uiterst fijne schilfertjes langzamerhand door het dier wordt afgescheiden. De aanleiding daartoe is een prikkeling van de een of andere lichaamsplek, teweeggebracht door het binnendringen van een anorganisch lichaampje, of van een ingewanden-worm, die zooals bij de mensch de lintworm, in de ingewanden van het schelpdier parasiteert. Niettegenstaande haar schoonheid is dus de paarl een ziekelijke vorming en het schelpdier vindt het niet prettig paarlen te dragen. Omdat de indringer de kern is voor de paarlvorming, wordt hij van lieverlede door de afgescheiden substantie omgeven en blijft in het binnenste van het sieraad besloten.

Iedere paarl bevat dus in zich of 'n zandkorrel of den zoogenaamden slakkenlintworm. En juist door de aanwezigheid van zulk een mikro-organisme, dat een zeer taai leven schijnt te hebben, kan een uiterst merkwaardig verschijnsel worden verklaard. Zelfs de prachtigste paarlen verliezen haar glans en worden onooglijk wanneer ze een tijdje niet in gebruik zijn geweest of ook gedragen worden door oude en ziekelijke personen; zoodra ze echter weer den hals versieren van een jonge, gezonde vrouw, herleven ze en krijgen haar vroegeren glans terug.

Volgens de meening van Dr. Carthaus, die zich ijverig met dit probleem heeft beziggehouden, berust deze verrassende uitwerking op het feit, dat door de huid van sommige vrouwen in geringe hoeveelheid stoffen worden afgescheiden, die versterkend en voedend op het mikro-organisme inwerken, dat onder het glanzend omhulsel verborgen ligt. De juistheid van dit vermoeden wordt bevestigd door de waarneming, dat paarlen die

korten tijd na gewonnen te zijn, in rijstzemelen worden gelegd, in een substantie dus, die een uitstekende voedingsstof vormt voor zulke organismen, grooter worden, en zelfs nog knopachtige uitwassen voortbrengen.

De Chineezers kenden de oorzaak der paarlvorming klaarblijkelijk reeds sinds langen tijd, want zij bevorderen kunstmatig het ontstaan van paarlen door kleine, harde korrels behoedzaam in het weeke lichaam te brengen van geschikte zeeschelpen. De grootste paarl, die ooit werd vertoond, was te zien op de Londensche industrietentoonstelling van 1851. Ze was 3,8 cM. lang en 2,5 cM. breed, een reus Goliath dus onder haar soortgenooten.

De ouders leveren hun kinderen aan de school over op een leeftijd, waarin zij hen geestelijk moeten veroveren. En als de school ze weer teruggeeft, weten zij niet wat zij met hen moeten beginnen; want dan zijn de ouders zelf niet jong meer.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

II)

Terwijl Tilly zich begon te ontkleeden, viel plotseling haar oog op een brief, welke op het kastje naast haar bed lag. Toen ze dezen in haar handen nam, maakte plotseling een gevoel van grooten angst zich van haar meester . . . Het schrijven was gericht aan Ivy, en de enveloppe was afgezet met een zwarten rand.

Brookwood.

Om twaalf uur was Ivy nog niet terug, en Tilly, die moe werd van het wakker blijven, was juist in een lichte sluimering gevallen, toen Ivy, die zich zachtjes in het donker had ontkleed, naast haar in bed stapte. Op dat oogenblik dacht Tilly totaal niet aan den brief, die er voor het meisje gekomen was.

„Ben je er nu pas, kindje?” mompelde zij. „Hoe laat is het?”

„O, Tilly, het is bijna kwart voor twee,” klonk het terug.

„Lieve hemel, en je bent pas kort geleden thuis gekomen! Steek alsjeblieft gauw het licht op!”

Ivy stak een kaars op, waarna Tilly onderzoekend haar gezichtje bestudeerde. Er lag een zacht rose blos op haar wangen en ze zag er even rein en onschuldig uit als te voren. Ze hield van Ivy als een zuster en ze zou er ontzettend veel verdriet van hebben gehad, wanneer het een man als Brookwood gelukt was Ivy van den rechten weg af te brengen.

Zooals Tilly den vorigen nacht gedaan had, zat nu Ivy op den rand van haar bed, terwijl zij peinzend voor zich uit keek.

„Kom dadelijk in bed,” drong Tilly aan.

„Ik ben volstrekt niet koud en zou zoo wel uren kunnen blijven zitten. Heb jij slaap?”

„O, nee, heelemaal niet, en je kunt me evengoed nog vertellen, waar je geweest bent, en wat je allemaal deelt. Je hadt echter niet zoo vreeselijk laat thuis moeten komen,” voegde zij er een weinig bestraffend aan toe.

„Dat weet ik wel, Til, maar dat is per ongeluk gebeurd, want het horloge van mijnheer Brookwood stond stil, en het kwam mij voor, alsof ik niet langer dan een uur bij hem was geweest. O, Tilly, hij is zoo aardig en ik wilde graag, dat je eens gauw kennis met hem maakte. Ik heb het gevoel, alsof ik hem al jaren ken.”

„Ik ben op de hoogte van dat soort,” zei Tilly nuchter. „Die mannen zijn overbekend. Ik zag hem in de stallen zitten, en ik heb me tegelijkertijd een idee over hem gevormd.”

„Vind je hem niet erg knap?”

„O, ja, op een grove manier.”

„Grof!” Er klonk verontwaardiging in haar jonge stem. „O, Til, dat is hij heelemaal niet. Misschien bedoel je, dat hij breed gebouwd is, want hij is bijzonder sterk. Doet hij je niet erg veel aan Wilfred Trench denken?”

„Hij lijkt er net zooveel op als een vuilnispaard op een volbloed,” antwoordde Tilly.

Ivy's lippen begonnen te trillen.

„Je bent erg onvriendelijk, Tilly, en ik begrijp niet, waarom, want je bent anders altijd even aardig. Hij is op-en-top een gentleman, en welk recht heb je om onaardige dingen van iemand te zeggen, dien je heelemaal niet kent?”

„Wil je soms beweren, dat een gentleman een meisje, dat hij respecteert, tot half twee in den nacht ophoudt?” barstte Tilly los.

„Ik zei je toch, dat zijn horloge stil stond.”

„Zooiets zou het horloge van Adam ook gedaan hebben, als er dergelijke voorwerpen in het Paradijs hadden bestaan,” zei Tilly terug. „Dat schijnt heel dikwijls voor te komen, als er een vrouw in het spel is, maar ik moet je eerlijk bekennen, dat ik in mijn leven nog heel weinig mannen ontmoet heb, die vergaten ze op te winden. Nu ga je me zeker ook nog wijsmaken, dat hij je niet het hof maakte of probeerde je te zoenen?”

„Dat deed hij ook niet . . . Hij keek me alleen voortdurend aan, en daardoor kwam er een heel eigenaardig gevoel over me, en had ik het idee, alsof ik alles voor hem over zou hebben. Ik was ontzettend gelukkig en

je zult toch ook moeten toegeven, dat het erg vriendelijk van hem is mij uit soupeeren te nemen, inplaats van de dochter van den een of anderen graaf.”

„Vertelde hij je dat?”

„Ja, hij zei iets over de zuster van een graaf, die hem altijd vroeg haar mee uit te nemen, maar . . . hij gaf de voorkeur aan mij! Hij vertelde me ook nog, dat hij heel lang op reis was geweest, en pas den vorigen dag weer in Londen was teruggekeerd.”

„Waar heb je met hem gesoupeerd?”

„In een restaurant, dat Oddenino heet. Toen zijn we nog ergens anders heengegaan, waar je kon dansen en daarna hadden we een mooie kleine kamer voor ons zelf alleen.”

„En het was zeker dáár, dat zijn horloge stilstond, veronderstel ik?”

„Hoe wist je dat?” vroeg Ivy verwonderd.

„Omdat ik al langer dan vandaag op de wereld ben! Hoe raakte hij tot de ontdekking, dat het al zoo laat was?”

„Iemand kwam vertellen, dat het restaurant gesloten werd.”

Tilly liet een cynisch lachje hooren. „Blaas de kaars nu maar uit, kindje, en ga slapen,” zei ze.

Ivy deed, wat haar gevraagd werd.

„Wat voert die mijnheer Brookwood uit?” vroeg Tilly nog verder. „Weet je, dat soms ook?”

De „Hazenveldsche” molen

te Meddoo bij Winterswijk zal vermoedelijk binnen korten tijd gesloopt worden. De eigenaar ziet zich genoodzaakt om, teneinde concurrend te kunnen werken, zijn bedrijf van een andere krachtbron te voorzien. Het is te hopen dat een reddende hand wordt uitgestoken om dit typische, zoo zeldzaam wordende bouwwerk te behouden. Gelegen in een liefelijke omgeving van bosch en heide aan een grooten verkeersweg, zou het zeker te betreuren zijn als niet een of andere vereeniging tot behoud van dergelijke monumenten zich haar lot aantrok. (Foto J. H. de Hofstee, Winterswijk).

„Hij is directeur van een automobielfabriek, en schijnt iets met paarden te maken te hebben, want hij moet iederen dag naar de stad.”

„O, dat begrijp ik, natuurlijk, mijnheer hoeft zich niet te druk te maken. Hij is zeker de een of andere leeglooper met een hoop geld.”

„Waarom ben je toch zoo onvriendelijk en boos, Til?”

„Dat ben ik niet, maar ik vraag me af, op welke manier ik je aan je verstand kan brengen, dat het het beste is, als je dien mijnheer Brookwood maar nooit meer ontmoet. Zou je daartoe bereid zijn?”

„Nee, want er bestaat niet de minste reden voor,” klonk het uitdagend. „Ik wil eenvoudig niets kwaads van hem hooren, want ik geloof het toch niet.”

„Je hebt zeker een nieuwe afspraak met hem gemaakt, is het niet?”

„Hij zal me schrijven, en hij beloofde me den naam van een hospitaal op te geven dicht bij Londen, waar Bertie heen kon gaan. Ik heb hem alles van mijn broertje verteld en ook, hoe ik het geld voor de operatie overgespaard heb. Ik zal morgen naar huis schrijven, want het is niet noodig langer te wachten. Til, geef me nu een zoen, en zeg, dat je niet boos op me bent.”

Tilly sloeg haar beide armen om haar vriendin heen, en zei zachtjes: „Ik ben nooit boos, kindje.”

„Daar ben ik blij om.” Het jonge ding kroop dicht tegen haar aan en fluisterde: „Ik voel me zoo heel erg gelukkig, want iedereen is zoo goed voor me. O,

ik heb vergeten mijn gebed op te zeggen . . . Dit is de eerste keer, dat zooiets gebeurd is.”

„Bid dan maar in bed, Ivy.”

„Nee, dat is niet goed, want dat mag alleen als je ziek bent.”

Iets langer dan gewoonlijk bleef het jonge meisje op haar knieën liggen. „Ik dacht, dat je intusschen in slaap was gevallen,” merkte Tilly op.

„Nee, maar ik had iets méér te vragen dan gewoonlijk. Ik moest God bedanken, dat Hij me geholpen had zoo gauw die honderd pond te verdienen, en ik smeekte Hem, dat de operatie zou gelukken. En . . .”

„Ja?”

Even aarzelde Ivy, toen antwoordde zij:

„En ik dankte Hem ook, mij mijnheer Brookwood weer te hebben laten ontmoeten . . .”

De brief met den zwarten rand.

„Gisteravond is er met de laatste post een brief voor je gekomen, en ik vergat totaal je dien te geven,” zei Tilly den volgenden dag na het ontbijt. „Hier is hij.”

Ivy's oog viel onmiddellijk op den zwarten rand.

„Dat schijnt iemand te zijn, die in den rouw is,” zei ze eerst. „Ik ken niemand, die . . . O, het is moeders hand. Hoe komt zij er toe me een enveloppe met zwart afgezet te zenden? Ik schrok er heusch van, maar er kan toch niets gebeurd zijn.” Even hield zij het epistel in haar hand.

„Ik denk, dat tante Katie of grootmoeder overleden is. Natuurlijk geen der huisgenooten . . . vader, Bertie of een van de andere jongens. Bertie was wel een beetje verkouden, doch toen moeder het laatst schreef, was hij al weer heelemaal beter.”

„Open den brief,” drong Tilly aan.

„Ja, dat zal ik doen.” Ze bleef er echter naar staren, alsof ze bang was, voor hetgeen erin verborgen kon zijn.

„Er kan niets zijn,” herhaalde ze vaag, „omdat alles zoo goed ging en ik nu al het geld bij elkaar heb voor Bertie . . . Misschien is vaders broer in Batley wel gestorven . . .” Toen scheurde ze eensklaps de enveloppe open, doch overhandigde deze daarna aan Tilly. „Lees jij het maar . . . ik kan het niet . . . ik ben zoo angstig,” zei ze haperend.

„Ach, ik maak me misschien zenuwachtig om niets.”

„Natuurlijk haal je je gekke dingen in je hoofd,” zei Tilly. Ze beweerde dit echter meer om zichzelf, dan om Ivy te overtuigen. Ze herinnerde zich plotseling haar vreemden droom van den vorigen nacht. Ze haalde het papier voor den dag en haar oog viel op een half beschreven velletje, waarvan de inkt geheel gevlekt was, alsof degene, die deze regels geschreven had, verblind was geweest door tranen.

„Begin nu, Til, wat vertelt moeder?”

„Wacht even, ze schrijft niet zoo erg duidelijk en ik moet eerst probeeren het zelf te ontcijferen.”

„Er is toch niets aan de hand? . . . Tilly, zeg het me!”

Tilly las intusschen het volgende:

Tree Farm,
Little Braidley,
Zaterdag.

„Mijn lieve dochter. Ik weet niet hoe ik beginnen moet, daar het voor jou, evenals voor ons, zulk een ontzettende slag zal zijn.

Onze lieveling Bertie is gestorven . . . in zijn slaap heengegaan. Hij had zware kou gehad, en ik wreef zijn borst iederen morgen en avond met kamfer-spiritus in. Hij klaagde heelemaal niet over pijn, doch Vrijdagmorgen werd hij benauwd en kon slechts met de grootste moeite lucht krijgen en toen zei de dokter, dat hij longontsteking had, en dat er totaal geen hoop meer over was. Hij is heel vredig gestorven, Ivy, met een glimlach op zijn lippen, en de Heer heeft hem tot zich genomen. Hij was een engel en hij is nu in een oord, waar hij gelukkig zal zijn. Mijn lieve kind, wees niet te verdrietig, want vergeet nooit, dat het de wil van den Allerhoogste was.

Ik denk niet, dat je dit briefje vóór Maandag zult krijgen, en ik wilde je geen telegram zenden, daar ik bang was, dat je te veel zou schrikken. Alf Knight bood aan het je te gaan vertellen, doch we achtten het beter dit niet te doen, daar je altijd gezegd hebt, dat je nooit met hem zou willen trouwen.

Bertie wordt Dinsdagmiddag begraven om twee uur, en misschien kun je overkomen. Wees dapper, omdat hij dat zelf ook is geweest.

Je liefhebbende moeder.”

„Wat is er?” riep Ivy uit. „Tilly, waarom huil je?”

(Wordt vervolgd).

Het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool.

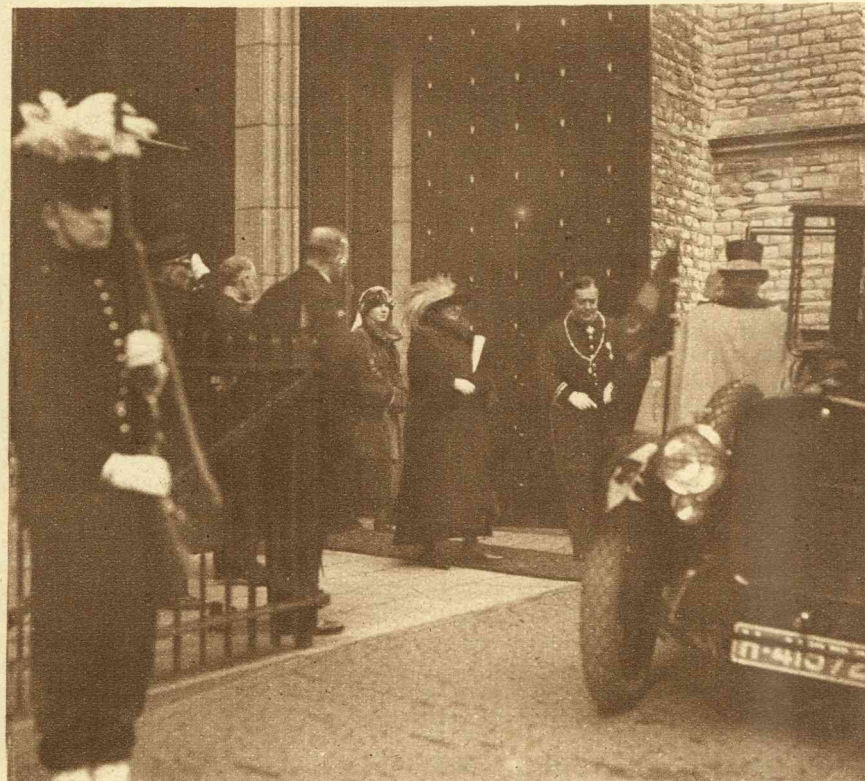
De stoet van professoren.

Te half twee vertrok de stoet van curatoren, professoren en lectoren, in hun toga's, voorafgegaan door de beide pedellen der Universiteit, van de Hoogeschool naar de Pieterskerk, waar de herdenking van het 350-jarig bestaan en de eere-promotie der Koningin plaats had. Links: de statige stoet op het Rapenburg. Rechts: de professoren gaan het kerkgebouw binnen.

De aankomst van de Koninklijke Familie aan de kerk.

1, H. M. de Koningin, 2, Z. K. H. Prins Hendrik, 3, H. K. H. Prinses Juliana, 4, Jhr. Mr. Dr. N. C. de Gijselaar, Burgemeester van Leiden, president-curator der Leidsche Hoogeschool.

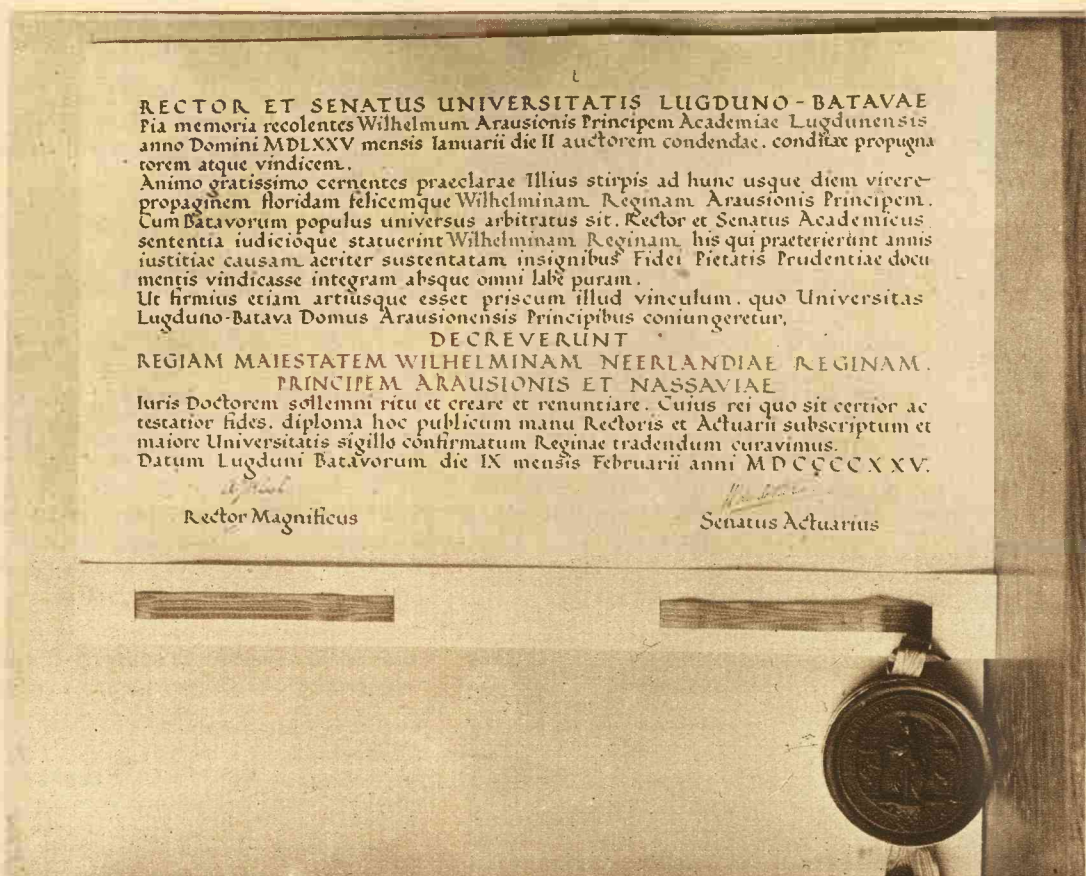

Het vertrek der Koninklijke Familie van de Pieterskerk na de eere-promotie van H. M. de Koningin.

De aankomst aan de Academie.

H. M. de Koningin, begeleid door Haar promotor Prof. Mr. A. J. Blok (X), begeeft zich naar de Senaatkamer, waar zij door Curatoren en den Senaat werd gelukgewenscht.

De doctorsbul,

welke Maandag l.l. aan H. M. de Koningin ter gelegenheid van Hare promotie werd uitgereikt.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Verzorging van den mond.

Met de verzorging van de tanden moet reeds begonnen worden bij het zeer jonge kind, terwijl het natuurlijk vanzelf spreekt, dat grotere kinderen zoowel als volwassenen de noodige zorg aan hun gebit besteden.

Het doel van ons gebit is het fijnmalen van het voedsel. Op tweejarigen leeftijd behoort bij een normaal kind het eerste of melkgebit geheel aanwezig te zijn.

Een buitengewoon onverstandige meening heeft zich helaas sinds onheuglijke tijden bij velen ingeworteld, n.l. als zou het melkgebit volstrekt geen zorg behoeven. „Die gaan er toch weer uit”, heet het dan en — de grond voor een slecht gebit wordt gelegd.

Zonder dat wij hieraan eenige aandacht besteden, zijn wangen, tong en lippen den ganschen dag bezig om de tanden schoon te maken, terwijl het speeksel zich met de ontstane zuren vermengt, deze verdunt en vervolgens wegspoelt.

Zuren en rottingsproducten ontstaan hoofdzakelijk door spijsresten.

Men zal dus verstandig doen na iederen maaltijd den mond te spoelen.

Voor ieder is dit natuurlijk niet doenlijk, doch men vergeet nimmer des avonds voor het naar bed gaan den mond flink met den tandenborstel te reinigen.

Dit geldt evenzeer voor kleine kinderen.

De opgehoopte zuren tasten het emaille van de tanden aan en hebben verkalking ten gevolge. In den nacht, wanneer tong, wangen en lippen in rust zijn en er ook weinig speeksel is, hebben de bacteriën vrij spel en doen ongestoord hun verderfelijke werk. Dat in de natuur alles in elkaar grijpt en als het ware op elkaar aangewezen is, kan men ook hier wederom bevestigd vinden: kinderen, die door een defect aan amandelen of neusslijmvlies steeds met een open mond rondlopen en ook des nachts daardoor een zeer drogen mond en keel hebben, zullen aanmerkelijk meer kans op een slecht gebit hebben dan kinderen waarbij dit niet het geval is: immers het wel-doende speeksel kan hier zijn invloed niet uitoefenen; daarom zal in zulke gevallen het caries of tandbederf eerder voortwoekeren.

Iedere moeder doet verstandig, wanneer zij — ook bij zeer jonge kinderen — ieder zwartgeworden kiesje onmiddellijk laat behandelen.

Tot slot nog iets over het poetsen.

Tandenpoetsen . . . dat kan nu toch wel iedereen! — wordt vaak lachend beweerd. Wat is daar nu aan! — Maar — wij zijn er niet zoo vast van overtuigd, dat iedereen heusch kan tandenpoetsen . . . zooals het behoort.

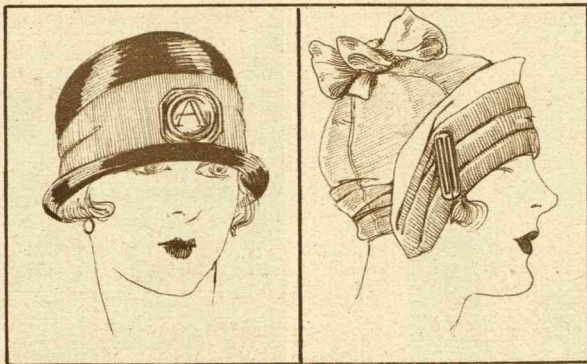
Men kiese een niet te grooten borstel met niet te zacht maar ook niet al te hard haar, daar dit het tandvleesch aantast.

Men poetse de tanden niet alleen van links naar rechts, doch ook van boven naar beneden, niet alleen van voren doch ook van achteren.

Voorts kiese men geen scherpe tandpasta's of poeders. Het gebruik van dure tandwaters is heel aangenaam doch volstrekt niet noodzakelijk.

Voor jonge kinderen is enkel water voldoende.

Goed poetsen is een eerste vereischte en dan . . . minstens tweemaal daags.

Hoed van zwart-zijden fluweel met breeden band van wit rips-lint en metalen monogram.

Mutsmodel van muisgrijspeau de pêche, met rooden overslag en met rood gestikte naden. Metalen gesp.

De maaltijden onzer voorouders.

Onze voorvaders waren zeer gesteld op een wel aangerichten disch met degelijk goed eten en zouden niet erg ingenomen zijn geweest met de fraaie schotels van tegenwoordig. Voor een middagmaal uit de zeventiende eeuw moet men dan ook een maag hebben uit de zeventiende eeuw!

Thans hoort men tijdens het jachtseizoen nog wel spreken van een „wild-diner”, maar de vischmalen zijn zoo goed als verdwenen. Dat deze in dien ouden tijd al heel wat te beduiden hadden, daarvoor kan het volgende menu ten bewijze strekken.

Men bedenke wel, dat dit het aantal spijzen was voor één, zegge één maaltijd, zij het dan ook waarschijnlijk een feestmaaltijd.

1 stokvispastey in de midden; 2 schotels watervis (waterbaars?), 2 sch. paling, 1 sch. schol, 1 sch. tarbot, 1 sch. molenaar, 1 sch. tongen, 2 sch. gebakken baars, 2 sch. gebraden paling, 1 sch. sausvis, 1 sch. omgek. armiaan (?), 1 sch. gestoofde karper, 1 sch. peterselybaars, 1 sch. gehakte snoek, 1 sch. braassem.

1 sch. ham, 1 sch. spinnaasie, 1 sch. wortelen, 1 sch. peulen, 1 sch. blomkool.

2 sch. taartjes, 1 sch. bittertjes, 1 sch. coudrieldes, 1 sch. anijsbrood, 2 taarten, 5 compotten, 2 sch. peeren, 4 sch. druiven, 4 sch. neuten, 2 sch. peeren.

Een schotel ham . . . na al die visch! En dit was nu nog alleen maar het menu van de „middagtafel”!

Onze voorouders schijnen — zooals men dat heden ten dage nog vaak hoort verkondigen — in de meening verkeerd te hebben, dat visch al zeer spoedig verteerde en men al ras weder iets noodig had tot voeding; althans „de avondtafel” kon niet een „eenvoudig boterhammetje” genoemd worden, zooals we uit de opsomming der gerechten hiervan zien:

1 tempel met acht pilaaren twee aan twee, 1 haas, 1 faisant met 2 speetjes vinken, 2 sch. patrijzen, 1 sch. snippen, 1 kalkoen à la dope, 1 runderhaas, 2 zult, 1 sch. à la glace, 1 sch. à la dope, 1 fricadour, 1 sch. doperwtien, 1 sch. schorseneren, 1 sch. andijvie, 1 sch. seldry, 1 sch. gestoofde sla, 1 sch. rauwe dito, 2 sch. gestoofde oesters.

2 pyramides met couragepap, 2 sch. ananassen, 2 sch. perziken, 4 sch. neuten, 2 sch. peeren, 4 taarten, 2 glazen poorten, 1 sch. rozynen, 1 sch. amandelen, 1 sch. prumellen, 1 sch. caneel amandelen, 2 sch. chokoladjes, 2 sch. uhlefeldjes, 1 sch. oranje capittels, 1 sch. noneveesjes (?), 1 sch. halve citroenen, 1 sch. halve oranje appelen.

Wist u dat . . .

. . . het grootste deel van de bevolking van Batavia trekkend is?

. . . een Engelsche commissie, die een speciaal onderzoek naar het voorkomen van de pest had ingesteld, tot de overtuiging is gekomen, dat pestpatiënten in een hospitaal geen gevaar voor besmetting opleveren en dus gerust te midden van lijders aan andere ziekten kunnen worden verpleegd?

. . . in Engeland de gezondheidstoestand gedurende de laatste 50 jaar aanmerkelijk is vooruitgegaan, zoodat de sterfte die daar in 1874 nog 22.2 % was in 1923 nog maar 11.6 % bedroeg?

. . . in Groningen en Delft nog de ouderwetsche en meer dan on-hygiënische wijze van faecaliën-verwijdering toegepast wordt, n.l. met tonnen en emmers?

. . . de Engelschen, in wier land dit stelsel gelukkig tot de geschiedenis behoort, zich er over verbazen dat in ons spreekwoordelijk zindelijk landje zoo iets nog mogelijk is?

Het spoedig zuur worden van melk vaak niet te wijten is aan de kwaliteit der melk doch aan te nauwe melkkannen waarin de melk bewaard wordt? Men gebruike slechts wijde steenen kannen om melk te bewaren. Zulke kannen zijn het gemakkelijkst schoon te houden.

Sukade.

De sukade is de gekonfijte schil van citrusvruchten, afkomstig van de citrus medica en citrus maxima. Deze citroensoort, die op Corsica vruchten van 1—3 K.G. zwaarte levert, komt hoofdzakelijk van Italië, Sicilië en Corsica. De vruchten worden van October tot Januari geoogst. Te Bastia op Corsica houdt men zich bezig met de verwerking dezer vruchten teneinde ze geschikt te maken voor het konfijten. Daartoe worden de vruchten naar de kust, niet ver van de haven van Bastia, vervoerd en daar in stapels op den grond neergelegd. Daar worden zij naar kwaliteit gesorteerd, doorgesneden en meestal van het zaad ontdaan. Zij worden overgebracht in groote vaten waarvan het spongat verwijld is; zoodra de vaten met vruchten gevuld zijn, wordt de ruimte met zeewater aangevuld, waarna een steen op de opening gelegd wordt om het drijven der vruchten te voorkomen.

Nu moeten de vruchten 40 dagen gisten. Na den vijftienden dag wordt het zeewater ververscht.

Op den 40en dag wordt door toevoeging van 20 K.G. keukenzout per 200 L. zeewater de verdere gisting onmogelijk gemaakt. Op dat oogenblik zijn de vruchten sterk gezwollen en doorschijnend.

De vaten worden na dicht gekuipt te zijn als ballast verscheept naar de plaatsen waar het konfijten zal geschieden.

Meestal gebeurt dit in Italië en Frankrijk, doch in verband met den hoogen suikeraccijns worden de vruchten in gepekelden toestand in ons land ingevoerd om hier verwerkt te worden.

Zoonoodig worden de vruchten geschild en door uitloogen van water en zout bevrijd. Dit uitloogen duurt 3—5 dagen, waarbij het water eenige malen per dag ververscht wordt. Daarna worden de vruchten afgekookt en vervolgens met koud water afgespoeld, waarna men het klokhuis nauwkeurig verwijldert.

Daarna wederom een dag met water uitgelooft om de laatste sporen zout te verwijderen en dan op zeven een dag in de zon gebleekt.

Het konfijten geschiedt, door het achtereenvolgens leggen der vruchten in suikeroplossingen van stijgende concentratie.

In de sterkste oplossing blijft het product minstens 4 weken om goed met suiker doortrokken te worden. Nu worden de vruchten nog met de suikeroplossing gekookt, totdat deze begint te kristalliseeren, vervolgens worden zij op zeven gebracht om uit te lekken, waarbij een glazuurlaag ontstaat.

Goede sukade moet een heldere, glanzende, hoornachtige glazuur zonder witte vlekken bezitten en transparant en week zijn.

In den handel wordt herhaaldelijk sukade aangetroffen, die met glucose inplaats suiker gekonfijt is.

Weinig zullen onze lezeressen vermoeden dat het zoo welbekende product zoovele bewerkingen moet ondergaan alvorens het in onze provisiekast terecht komt.

Uitspraken van Confucius

Hij die veel eischt van zichzelf en weinig van anderen zal gevrijwaard zijn tegen haat.

Het is moeilijker arm te zijn zonder morren, dan rijk zonder aanmatiging.

Soirée-toilet met puntig decolleté op den rug, bedekt door in lussen vallende slijp van zwart crêpe marocain. Voorkant van voile ninon met korenblauw en zwart chenille geborduurd, waarvan eveneens de slijp van achteren.

Gekleede japon van rozerood satijn, geborduurd met zilveren en gouden kraaltjes en losse, uit grijze zijden tule bestaande zijpanden die eveneens met gouden, zilveren en roode glazen kraaltjes geborduurd zijn.

DE ROODE BURCH

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

21)

„Nu ben je van mij,” zei hij ernstig, Jeanne's hoofd aan zijn borst drukkend, „en niets kan ons meer scheiden, dan Hij, die aan iedere levensreis eens een einde maakt.”

„Maar wij mogen ons zelf niet verraden, Claus. Alles moet blijven zooals het was. Alleen diep in ons hart zullen wij de gelukzalige zekerheid dragen, dat wij voor eeuwig aan elkaar toebehooren. Je moogt mij ook niet kussen, Claus,” zei zij, zich losmakend uit zijn armen.

„Alleen vandaag, dezen eenen keer,” smeekte hij, zijn verloofde tegen zich aandrukkend.

„Dus eindelijk kan ik jou feliciteeren,” liet zich plotseling een vroolijke stem hooren.

Verschrikt weken de beide menschen, die elkaar omarmd hielden, achteruit, en staarden naar madame de Maravet, die bij de deur stond en langzaam den zwarten sluier — zij scheen zoojuist te zijn thuisgekomen — terugvloog.

„Hoe lang heb ik op dat oogenblik gewacht,” zei madame de Maravet met een vriendelijken blik naar den jongen man en het meisje.

Jeanne viel snikkend aan de voeten van haar meesteres. „Vergeef het ons, Malette, je . . . mocht het nooit weten . . . ik heb hem reeds zoo lang onuitsprekelijk lief, en ik heb Claus zoojuist gezegd, dat wij u nooit, nooit, verlaten zullen.”

De vrouw met het roode masker boog zich liefderijk naar Jeanne over en deed haar opstaan. „Is dat nu je vriendschap en je vertrouwen, kleine Jeanne?” zei ze berispelend. „Denk je dan, dat ik het niet al lang gemerkt had, dat er iets met jou aan de hand was? En jij, beste Brunner, waarom kijk jij zoo somber? Vind je het onaangenaam, dat ik weet, dat je mijn eenige vriendin liefhebt?”

Brunner kuste eerbiedig de hem hartelijk toegestoken hand. „Neen, ik ben zeer gelukkig, madame, dat u niet boos op ons is. En nu moet u ook weten, dat wij elkaar op dit uur beloofd hebben, ons geheel en al aan u te wijden, zoolang u onze diensten, onzen trouw en onze hulp nodig heeft.”

Ondanks het roode masker kon men toch zien, dat een nauw merkbaar glimlachje den mond van Malette deed trillen. „Jelui zijn allebei een paar fantasten,” antwoordde ze, „maar goed en braaf. En bovendien zijn jullie ook nog pedant. Voor jou toekomst hoop ik het beste, en ik zelf wil jou helpen, ze op te bouwen. Maar voorloopig heb ik jou werkelijk nog nodig, en thans meer nog dan ooit.”

Zij reikte Jeanne en Claus ieder een hand, die Claus aandachtig, Jeanne wild kuste. Toen liet Malette zich door Jeanne ontdoen van hoed en sluier, en terwijl zij voor den spiegel trad en nonchalant haar geurende haren in orde bracht, zei ze tegen Jeanne, die juist haar hoed en sluier naar de kamer ernaast wilde brengen: „Heb je die brieven geschreven, Jeanne?”

„Ja Malette, daar liggen ze.”

„Het is goed, dat je ze nog niet hebt gepost, want ik ben op mijn besluit teruggekomen. Ik zal de uitnodiging van Don Miguel de Tendillas aannemen.”

„Maar mevrouw, dat is onmogelijk,” smeekte Brunner met aandrang en op zijn meesteres toetredend, terwijl Jeanne een verschrikten kreet liet hooren en dan opgewonden naar Malette snelde. „Dat mag niet gebeuren,” kwam het toonloos van haar lippen, „dat zou gelijk staan met zelfmoord.”

Malette haalde haar schouders op en trok aan het roode masker, waarachter haar donkere oogen schitterden. „Misschien heb je gelijk, Jeanne, en u ook, mijnheer Brunner, maar iets, waar ik geen woorden voor kan vinden, dwingt mij, met het gevaar te spelen. Overigens kan je gerust zijn, Jeanne, er zal mij niets gebeuren, niemand zal mij herkennen. Niemand zal vermoeden dat de danseres met het roode masker door verlangen verteed wordt, de Casa Tendilla weer te zien, waar zij eens in den lentedroom van haar jeugd vertoefd heeft. Onherkend wil en zal ik de oude vertrekken wezien. Als een vreemde, die niemand kent.”

„Madame vergeet den Spanjaard,” waarschuwde

Brunner. „Niet zonder reden sluipt hij om ons heen, niet zonder reden probeert hij Jeanne over madame uit te hooren. Als die kerel het geheim van madame vermoedt, zal hij het zonder meer verraden.”

Malette schudde haar hoofd.

„Neen, Brunner, hij zou de laatste zijn, die mijn geheim zou prijsgeven. Want hij . . .” hier hield zij op, alsof zij reeds teveel gezegd had. Toen wendde zij zich weer tot Jeanne en zei: „Waar is de uitnodiging van den Conde?”

Jeanne gaf ze haar.

Langzaam las Malette op de fijn-gegraveerde kaart met halfuide stem de volgende woorden: „Conde Miguel de Tendilla neemt de vrijheid Madame de Maravet tot een gemaskerd bal uit te noodigen op 20 Mei, des avonds om zeven uur. Hij zou zeer gelukkig zijn, indien Madame de groote vriendelijkheid wilde hebben in zijn salon ten bate der armen van Granada te dansen. Hij stelt daarvoor de som van 20.000 peseta's ter beschikking. Het behoeft wel nauwelijks opzettelijk vermeld te worden, dat Madame in de Casa de Tendilla iedere bescherming genieten zal, die zij en haar gezelschap wenschen om haar anonimiteit te bewaren.”

Iets wat veel op een hoonlach geleek, kwam nu over Malette's lippen.

Een bijna verachtelijk glimlachje krulde haar lippen, toen zij aarzeland haar masker afdeed.

„En waar heb je het antwoord, Jeanne?”

Het jonge meisje reikte haar meesteres den reeds in een couvert gedanen en gezegelden brief over.

Malette scheurde hem in kleine stukjes. Toen liet zij zich langzaam in een stoel vallen.

„Schrijf!” gebod zij Jeanne kortaf.

Brunner en Jeanne wilden er iets tegenin brengen, maar nog eens klonk het bijna ruw van de lippen van de schoone vrouw: „Schrijf!”

Gehoorzaam zat Jeanne aan de schrijftafel, haar oogen half smeekend, half angstig op madame de Maravet gericht.

Nog eenmaal dwaalden Malette's oogen over de kaart in haar hand, toen zei ze hoonend: „Dat is zeker de manier waarop men danseressen sans façon uitnoodigt.”

Haar stem klonk bijna schor, toen zij dicteerde: „Madame Malette de Maravet bedankt den Conde Miguel de Tendilla ten eerste voor zijn vriendelijke uitnodiging, die zij aanneemt onder de voorwaarde, dat hij op zijn eerewoord de verantwoording op zich neemt dat er in zijn huis geen poging gedaan zal worden het incognito van madame de Maravet op te heffen, die in gezelschap van haar vriendin, juffrouw Jeanne Brion en van mijnheer Claus von Brunner verschijnen zal.”

Jeanne beefde en liet haar penhouder vallen.

„Verder!” beval Malette, en Jeanne schreef hetgeen haar meesteres haar dicteerde: „Madame de Maravet zal den wensch van den Conde in zijn huis te dansen gaarne vervullen, en daar zij niet gewend is geschenken, zelfs al zijn die voor de armen bestemd, aan te nemen, verzoekt zij, de som van 20.000 peseta's ten bate van de armen van Granada te willen besteden.”

Jeanne sprong verschrikt op en vluchtte onwille-

keurig naar Brunner, die met over elkaar gekruiste armen en een verbeterd gezicht erbij stond en onwillig zijn hoofd schudde.

„Ik zou madame nogmaals willen waarschuwen,” zei hij met aandrang.

„Daar komt onheil van, laat je toch raden, Malette,” smeekte Jeanne met opgeheven handen.

„Wat hebben jullie toch hazenharten,” lachte de mooie vrouw. „Wat kan mij dan gebeuren onder een paar honderd menschen, die mij niet eens kennen, terwijl jullie bovendien nog bij mij zijn?”

Weer stak zij haar beiden getrouwen de hand toe.

„Ik ben bang,” zuchtte Jeanne, en Brunner keek somber en ontevreden voor zich, maar hij durfde niets in het midden te brengen. Hij kende zijn eigenzinnige meesteres maar al te goed.

„Is er nog iets anders gebeurd?” vroeg Malette, reeds op het punt naar de ernaast gelegen kamer te gaan.

„Ja,” antwoordde Jeanne aarzeland, „baron von Hohenwald heeft vandaag reeds tweemaal getracht, u te spreken te krijgen.”

Een lichte bloos kleurde Malettes gezicht.

„En wat heb je hem gezegd?”

„Den eersten keer, dat madame niet ontving, den tweeden keer dat madame niet thuis was.”

De deur viel achter Malette in het slot.

Een beetje verbluft keken de beide achtergeblevenen elkaar aan. Op hetzelfde oogenblik echter werd de deur weer geopend en riep madame tegen Jeanne: „Eh, wat ik nog zeggen wilde, beste Jeanne, als dat kleine zigeunermeisje Allietta mocht komen, breng ze dan direct bij mij. Doe je het?”

Voordat Jeanne nog kon antwoorden, viel de deur al weer toe.

Radeloos stonden de twee jonge menschen elkaar aan te kijken.

„Het is je reinste waanzin,” riep Brunner uit. „Als ik kon, zooals ik wilde, zou ik ijskoud den brief aan den graaf onderscheppen. Ik verwacht niets goeds van dit gemaskerde bal.”

„Wij kunnen niets anders doen, Claus,” riep Jeanne, Brunner hartelijk haar hand toestekend, „dan allebei over Malette waken en haar beschermen zooveel als in ons vermogen is, met onze gansche trouw en liefde. Wij zullen onze oogen goed open houden, Claus. Zoo, en geef mij nu een kus, en dan willen we allebei weer heel verstandige menschen zijn, niet?”

Innig drukte hij een oogenblik Jeanne tegen zich aan, toen verliet hij snel het vertrek.

Malette de Maravet stond in haar slaapkamer en ontdeed zich langzaam, zonder het roode masker van haar gezicht te nemen en zonder Juliette, haar kame-nier te hulp te roepen, van haar zware, zwarte japon. Een oogenblik keek zij droomerig in den spiegel, die haar wondervolle, gracieuze gestalte met den sneeuwblanken hals en de mooi-gevormde armen betooverend weerspiegelde.

Een bijna verachtelijk glimlachje krulde haar lippen, toen zij aarzeland haar masker afdeed.

De diep-zwarte oogen met hun fluweelen glans werden somber van uitdrukking. Critisch bestudeerde madame de Maravet iederen trek van haar gelaat. Maar hoe scherp zij ook spiedde, zij kon niet het geringste rimpeltje in haar huid ontdekken, die nog zoo frisch en bekoorlijk was als een jonge, bedauwde roos.

„Na vijfendertig jaar,” fluisterde Malette voor zich heen, en een bittere trek groef zich om haar zwellenden mond en deed haar plotseling veel ouder schijnen dan zij was. Onwillig schudde Malette haar hoofd, toen dwaalden haar blikken onderzoekend naar de dicht toegetrokken gele gordijnen, die voor de deuren en vensters hingen.

Neen, alles was goed gesloten. Niemand kon haar gadeslaan. Een glimlachje verscheen en verdween weer op haar bekoorlijk gezicht. Zij probeerde een paar danspassen op het gele tapijt, toen bracht zij haar naakte armen als in een roes boven haar hoofd.

„Ik zou kunnen juichen van vreugde, omdat ik dat ongeloofelijke gewaagd heb. Het zal hem zeker van zichzelf maken, als ik kom. Iedere verdenking, als hij ze heeft, of als Don José ze hem wil suggereeren, zal voor dit eenvoudige feit verdwijnen, dat ik de Casa Tendilla betreed. Jeanne en Brunner noemen het waanzin, die twee lieve menschen, die voor mij bezorgd zijn en boos op mij zijn, en die daardoor hun eigen geluk vergeten. Maar is het feitelijk ook geen waanzin wat ik ga doen? Als ik ontdekt word, is alles wat ik met veel moeite heb opgebouwd, vernietigd.

(Wordt vervolgd)

NIEUWE ZENDING

JAPANSCH KARPETTEN

DIVERSE MATEN EN DESSINS

245 x 320
180 x 270
60 x 120
45 x 90

50.50
32.50
4.80
2.70

OOK VOORRAAD TE AMSTERDAM

Mevrouw: „Waarom kwam je niet toen ik belde?”
't Meisje: „Ik heb de bel niet gehoord!”
„Zool Als je in 't vervolg weer de bel niet hoort, moet je het komen zeggen, hoor?”
„Ja, mevrouw,” was het onderdanige antwoord.

Agent: „Kom van dat dak, jonge man.”
Verslaggever: „Maar ik ben verslaggever en ik moet den brand beschrijven.”

Agent: „Kom naar beneden, zeg ik je. Je mag daar niet blijven. Je kunt morgenochtend alles in de courant lezen.”

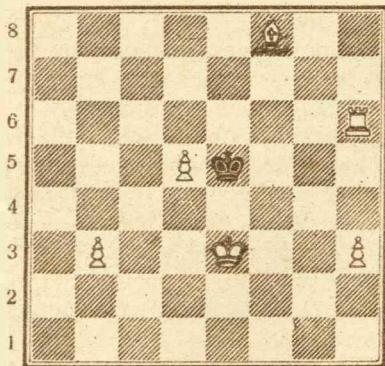
Schaken.

PROBLEEM no. 12 (driezet).

Auteur: H. v. GOTTSCHALL, Leipzig.

ZWART.

1 Stuk.

WIT.
6 Stukken.

Probleemoplossing no. 11

1. T d 5—d 2, Kg 1—h 1
2. D a 5—g 5, D g 2×g 5
3. T c 6—c 1 ♚, enz.).

Goede oplossingen ontvangen van:

Rev. J. Schipper, Guntakal, Br.-Indië (no. 7), G. A. Vugts, Someren (no. 10).

K. v. O. (Oplossing no. 5 was 1 P f 5, enz.).

C. de L., E. de K., Th. G. F. H., F. C. H., en anderen, waar blijven uw oplossingen?

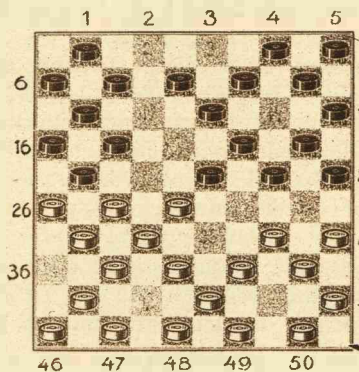
Correspondentie-adres: J. VERSTOEP Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

Dr. R. A. HOOGLAND, Utrecht.

No. 35.

Witte damlijn 46—50 geheel bezet is! Namelijk: Zwart 17—22, (wit 27×29); zwart 24×44! (wit 26×17, is hiertoe wel verplicht, daar hij door anders te slaan een schijf verliest, terwijl hij nu meent gelijk spel te houden); zwart dus nu 11×42 (wit 50×39), doch thans zwart 7—11! (wit 47×38) profiteerende van deze tempo; zwart 25—30! (wit 34×12); zwart 11—17 (wit 12×21); en zwart zou met 16×47 gewonnen hebben!!

Door echter 24—29 te spelen verkreeg wit de gelegenheid op mooie wijze een schijf te winnen door achtereenvolgens te spelen:

Wit: 38—33!, 28—22, 26×17, 27×29!, 47—42!, 6. 43×12, 29—24,

Zwart: 29×38, 17×28, 11×22, 38×36, 5. 36×38, 7×18, 7. 20×29,

en wit wint een schijf door 34×12!

Wordt door deze analyse de combinatie-rijkdom van dit zoo bij uitstek logische berekeningsspel niet glashelder aangetoond?

v. D.

Moeder: „Wat is er met Bobby, waarom huult hij?”

Vader: „Hij wil op een ezel rijden!”

Moeder: „Nou, waarom neem je hem dan niet even op je rug?”

Van ons boekenplankje.

Babcocks Spelregels voor Mah-Yongg. — Dit handige, geïllustreerde boekje, zal nu he! „Spel der duizend wonderen” zoo in zwang is, velen zeker welkom zijn. — A'dam, Van Holkema en Warendorf.

De Wonderen der Wereld. — Een zeldzaam interessant, rijk geïllustreerd prachtwerk, dat zijn bezitter heel wat genoeg, nut en ontwikkeling verschaffen zal. Een boek om er ieder snipperuurtje mee door te brengen. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Louis Couperus, Het Snoer der Ontferming en Japansche Leugenden. — Een bundel fijne, teere schetsen, waaronder ook het laatste stuk is, dat de groote schrijver ons naliet. — Rotterdam, Nijgh en Van Ditmar's Uitg. Mij.

A (woedend): „Je wil toch niet zeggen, dat ik een leugenaar ben?”

B: „Zoo onbeleefd zal ik nooit zijn, maar wel wil ik je zeggen dat je uitstekend gedachten lezen kunt.”

„Wat een onzin om te spreken van mannen, die op hun knieën vallen als ze een meisje vragen. Mijn man heeft niet zoo dwaas gedaan!” „Hij deed het toen hij mij vroeg!”

„Zij zegt, dat zij maar twintig zomers heeft meegemaakt!” „Ja, maar denk eens aan: hoe weinig wij er den laatsten tijd hadden!”

Het feest der Leidsche Universiteit

Ter gelegenheid van het 350-jarig bestaan der Hoogeschool hielden gecostumeerde studenten Zaterdag 1.1. een rijtoel.

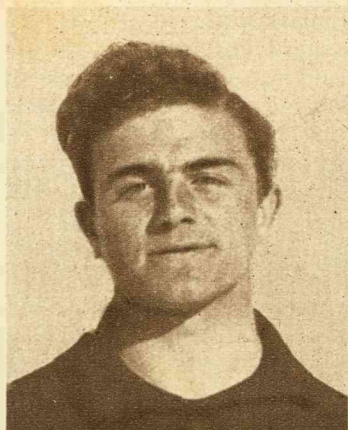

De vóór- en achterzijde van den penning, die door de N.V. Kon. Edelmetaalbedrijven te Voorschoten in opdracht van den Academischen Senaat is geslagen ter gelegenheid van het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool.

De inwijding van de St.-Elizabth-School

in de Zaanstraat te Amsterdam. Op den voorgrond Kapelaan van Buren; op den achtergrond Pastoor Coila.

De heer Boot

uit Purmerend, die te Davos eerste was in het nummer 500 Meter hardrijden (op de schaats).

De Grieksche Patriarch

Constantijn IV, die door de Turken uit Konstantinopel gewezen is.

Generaal A. J. Vetter,

te 's-Gravenhage, die de vorige week Woensdag zijn 80sten verjaardag vierde.

Jaap Eden,

de bekende ex-wereldkampioen schaatsenrijder en wielrijder, is 2 Februari te Haarlem, waar hij chauffeur was, op 51-jarigen leeftijd overleden.

Het 60-jarig bestaan van „Bronovo”

het bekende Diaconessenhuis aan de Laan van Meerdervoort te 's-Gravenhage. Links: Extérieur van het gebouw. Rechts: Zuster M. v. Hogendorp, directrice, en Dr. D. H. v. d. Goot, de eerste chirurg.

BERICHT.

Daar wij de foto's van het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool en de eerepromotie van H. M. de Koningin nog in dit nummer wilden afdrucken, is het iets later dan gewoonlijk verschenen.

